RETTENS DOM (Tredje Afdeling)

3. april 2003 *

I de forenede sager T-44/01, T-119/01 og T-126/01,

Eduardo Vieira SA, Vigo-Pontevedra (Spanien), ved advokaterne R. García-Gallardo Gil-Fournier og M. D. Domínguez Pérez,

sagsøger i sagerne T-44/01 og T-126/01,

Vieira Argentina SA, Buenos Aires (Argentina), ved advokaterne R. García-Gallardo Gil-Fournier og M. D. Domínguez Pérez,

sagsøger i sag T-44/01,

Pescanova SA, Chapela (Spanien), ved advokaterne A. Creus Carreras, B. Uriarte Valiente og S. Rodríguez Artacho,

sagsøger i sag T-119/01,

* Processprog: spansk.

mod

Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved S. Pardo Quintillán, som befuldmægtiget, bistået af advokat J. Guerra Fernández, og med valgt adresse i Luxembourg,

sagsøgt,

angående en påstand om, i sag T-44/01, erstatning i henhold til artikel 235 EF og artikel 288, stk. 2, EF for skade forvoldt på grund af suspensionen af udbetalingen af restbeløbet af den finansielle støtte tildelt projekt ARG/ESP/SM/26-94 til oprettelsen af et blandet selskab inden for rammerne af aftalen om forbindelserne mellem Fællesskabet og Den Argentinske Republik på havfiskeriområdet, i sag T-119/01 annullation af Kommissionens beslutning af 19. marts 2001 om nedsættelse af støtten tildelt projekt ARG/ESP/SM/17-94 med henblik på oprettelsen af et blandet selskab inden for rammerne af aftalen om forbindelserne mellem Fællesskabet og Den Argentinske Republik på havfiskeriområdet og i sag T-126/01 annullation af Kommissionens beslutning af 19. marts 2001 om nedsættelse af støtten tildelt projekt ARG/ESP/SM/26-94 med henblik på oprettelsen af et blandet selskab inden for rammerne af aftalen om forbindelserne mellem Fællesskabet og Den Argentinske Republik på havfiskeriområdet,

har

DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABERS RET I FØRSTE INSTANS
(Tredje Afdeling)

sammensat af afdelingsformanden, K. Lenaerts, og dommerne J. Azizi og M. Jaeger,

justitssekretær: ekspeditionssekretær J. Palacio González,

på grundlag af den skriftlige forhandling og efter mundtlig forhandling den 28. november 2002,

afsagt følgende

Dom

Relevante retsregler

Aftale om forbindelserne mellem Det Europæiske Økonomiske Fællesskab og Den Argentinske Republik på havfiskeriområdet

1 Aftalen om forbindelserne mellem Det Europæiske Økonomiske Fællesskab og Den Argentinske Republik på havfiskeriområdet (herefter »fiskeriaftalen«) blev godkendt på Fællesskabets vegne ved Rådets forordning (EØF) nr. 3447/93 af 28. september 1993 (EFT L 318, s. 1).

2 Fiskeriaftalens artikel 5, stk. 1 og 2, bestemmer:

»1. Parterne skaber gunstige betingelser for oprettelse i Argentina af virksomheder med kapital med oprindelse i en eller flere af Fællesskabets medlemsstater samt stiftelse af blandede selskaber og fællesforetagender med henblik på i fællesskab at udnytte og i givet fald forarbejde de argentinske fiskeressourcer på de betingelser, der er fastlagt i protokol nr. 1 og bilag I og II.

2. Argentina giver de enheder, der er nævnt i stk. 1, adgang til de fiskerimuligheder, der er omhandlet i protokol nr. 1 til aftalen, i overensstemmelse med bestemmelserne i bilag I til IV.«

3 Fiskeriaftalens artikel 2, litra e), definerer et »blandet selskab« som »et privatretligt selskab stiftet af én eller flere EF-redere og én eller flere argentinske fysiske eller juridiske personer på grundlag af en aftale om blandet selskab med henblik på at udnytte og i givet fald forarbejde argentinske fiskeressourcer med sigte på i første række at forsyne Fællesskabets marked«.

4 Oprettelsen af et blandet selskab medfører i princippet en overførsel af et EF-fartøj (fiskeriaftalens artikel 5, stk. 3). Dette fartøj slettes altså af Fællesskabets register.

5 Punkt 2 i fiskeriaftalens bilag III bestemmer, at projekter til oprettelse af blandede selskaber forelægges for Kommissionen af medlemsstaterne »i overensstemmelse med Fællesskabets forskrifter«.

6 Af punkt 3 i fiskeriaftalens bilag III fremgår det, at Fællesskabet forelægger listen over projekter, der eventuelt er berettiget til finansiel støtte, for Den Blandede Komité. Af samme bestemmelse fremgår det, at:

»Den Blandede Komité vurderer projekterne efter følgende kriterier:

a) passende teknologisk udstyr til, at de foreslåede fiskeriaktiviteter kan gennemføres

b) arter og fangstområder

c) fartøjernes moderne udstyr

d) samlede investeringsomkostninger til projektet

e) investeringsomkostninger til fabrikker på land

f) EF-redernes og eventuelt den argentinske reders erfaringer på fiskeriområdet.«

7 I punkt 4 og 5 i fiskeriaftalens bilag III bestemmes det, at projekterne godkendes af »den argentinske myndighed og Fællesskabet« efter anbefaling fra Den Blandede Komité.

8 Protokol nr. 1 til fiskeriaftalen har titlen »Fiskerimuligheder og finansiel støtte«. Artikel 1 heri fastsætter de årlige fangstbegrænsninger for de i fiskeriaftalen nævnte overskudsarter (torsk (macruronus magellanicus), blæksprutter Illex spp., torsk (salilota australis) og/eller langhale) og ikke-overskudsarter (kulmule).

9 Blandede selskaber har lov til at fange overskudsarterne og ikke-overskudsarterne inden for de i protokol nr. 1 fastsatte begrænsninger (fiskeriaftalens artikel 6), og ydes finansiel støtte i overensstemmelse med bestemmelserne i protokol nr. 1 (fiskeriaftalens artikel 7).

10 Det fremgår af artikel 3 i protokol nr. 1:

»1. [...] Fællesskabet [yder] finansiel støtte til oprettelse af blandede selskaber [...].

Denne finansielle støtte, [...] er bestemt til EF-rederen og skal dække en del af dennes finansielle bidrag til oprettelse af et blandet selskab, [...] og/eller til at slette de pågældende fartøjer af EF's register.

2. For at tilskynde til oprettelse og udvikling af blandede selskaber yder Fællesskabet et blandet selskab, der er oprettet i Argentina, en finansiel støtte, som svarer til femten (15) procent af det beløb, der er ydet EF-rederen. [...]

[...]

4. Bestemmelserne vedrørende ansøgning om og de nærmere bestemmelser for udbetaling af fællesskabsstøtten til EF-rederen, der er fastsat i stk. 1, skal svare til Fællesskabets forskrifter på området. [...]«

Fællesskabsbestemmelser vedrørende blandede selskaber i fiskerisektoren

11 Den 18. december 1986 vedtog Rådet forordning (EØF) nr. 4028/86 om fællesskabsforanstaltninger til forbedring og tilpasning af fiskeri- og akvakulturstrukturerne (EFT L 376, s. 7). Det fremgår af artikel 21a-21d i forordningen, som ændret ved Rådets forordning (EØF) nr. 3944/90 af 20. december 1990 (EFT L 380, s. 1), Rådets forordning (EØF) nr. 2794/92 af 21. september 1992 (EFT L 282, s. 3) og Rådets forordning (EØF) nr. 3946/92 af 19. december 1992 (EFT L 401, s. 1), at Kommissionen har mulighed for at yde finansiel støtte til fiskeriprojekter for blandede selskaber i en størrelsesorden, der varierer alt efter de omhandlede skibes størrelse og alder, såfremt projektet opfylder de i forordningen fastsatte betingelser.

12 Et »blandet selskab« er i artikel 21a i forordning nr. 4028/86 defineret som et privatretligt selskab »mellem en eller flere redere i Fællesskabet og en eller flere partnere i et tredjeland, [...] når sigtet med selskabet er at udnytte og øge værdien af fiskeressourcerne i farvande, der henhører under disse tredjelandes overhøjhed og/ eller jurisdiktion, med sigte på i første række at forsyne Fællesskabets marked«. Kommissionen tildeler støtte til projekter for blandede selskaber »til at dække fællesskabspartnerens eller fællesskabspartnernes finansielle deltagelse svarende til den kapital, der er investeret i det blandede selskab« (artikel 21c, stk. 1).

13 Artikel 44 i forordning nr. 4028/86, som var gældende frem til den 31. december 1993, bestemmer:

»I tidsrummet for Fællesskabets intervention skal den myndighed eller det organ, der er udpeget hertil af den pågældende medlemsstat, på Kommissionens anmodning tilsende denne alle bevisdokumenter og andre dokumenter, hvoraf det fremgår, at de finansielle eller andre betingelser, som er fastsat for hvert enkelt projekt, er opfyldt. Kommissionen kan efter fremgangsmåden i artikel 47 beslutte, at støtten skal suspenderes, nedsættes eller bortfalde:

— hvis projektet ikke gennemføres som planlagt, eller

— hvis visse af de fastsatte betingelser ikke er opfyldt [...]«

14 Med vedtagelsen af Rådets forordning (EØF) nr. 2080/93 af 20. juli 1993 om gennemførelsesbestemmelser til Rådets forordning (EØF) nr. 2052/88 for så vidt angår det finansielle instrument til udvikling af fiskeriet (EFT L 193, s. 1) samt

Rådets forordning (EF) nr. 3699/93 af 21. december 1993 om kriterier og betingelser for EF-strukturinterventioner inden for fiskeri, akvakultur og forarbejdning og afsætning af fiskerivarer og akvakulturprodukter (EFT L 346, s. 1) blev reglerne for driften og finansieringen af blandede selskaber indarbejdet i det finansielle instrument til udvikling af fiskeriet (FIUF). Medlemsstaterne er herefter ansvarlige for udvælgelsen af de projekter vedrørende blandede selskaber, der skal finansieres. De er ligeledes ansvarlige for driften af og kontrollen med projekterne.

15 Forordning nr. 2080/93 ophævede fra den 1. januar 1994 forordning nr. 4028/86. I medfør af artikel 9, stk. 1, andet afsnit, første led, i forordning nr. 2080/93 fremgår det, at bestemmelserne i forordning nr. 4028/86 fortsat er gældende for ansøgninger om finansiel støtte, der blev indgivet inden den 1. januar 1994.

16 Endelig fremgår det af artikel 24 i Rådets forordning (EØF) nr. 4253/88 af 19. december 1988 om gennemførelsesbestemmelser til forordning (EØF) nr. 2052/88, for så vidt angår samordningen af de forskellige strukturfondes interventioner indbyrdes såvel som med interventionerne fra Den Europæiske Investeringsbank og de øvrige eksisterende finansielle instrumenter (EFT L 374, s. 1), som ændret ved forordning (EØF) nr. 2082/93 (EFT L 193, s. 20), at Kommissionen, såfremt den efter den nødvendige undersøgelse finder, at »gennemførelsen af en aktion eller foranstaltning hverken synes at berettige, at der ydes en del af eller hele den bevilgede støtte« (stk. 1), »kan [...] nedsætte eller suspendere støtten for aktionen eller den berørte foranstaltning, hvis undersøgelsen bekræfter en uregelmæssighed eller en betydelig ændring, der berører aktionens eller foranstaltningens art eller gennemførelsesvilkår, og som ikke har været forelagt Kommissionen til godkendelse« (stk. 2).

17 Rådets forordning (EF) nr. 1260/1999 af 21. juni 1999 om vedtagelse af generelle bestemmelser for strukturfondene (EFT L 161, s. 1) ophævede forordning nr. 4253/88 med virkning fra den 1. januar 2000. Af artikel 54, stk. 1, i forordning nr. 1260/1999 fremgår det dog, at dette ikke gælder for artikel 52,

stk. 1, hvoraf det fremgår, at forordning nr. 1260/1999 ikke er »til hinder for, at en intervention, som [...] Kommissionen har godkendt på grundlag af forordning [...] nr. 4253/88 [...] videreføres eller ændres, herunder ophæves helt eller delvis«.

De faktiske omstændigheder i sagerne T-44/01 og T-126/01 og beslutningen om nedsættelse af støtten til Eduardo Vieira SA

18 Inden for rammerne af fiskeriaftalen præsenterede det spanske selskab Eduardo Vieira SA (herefter »SAEV«) et projekt om oprettelse af et blandet selskab Vieira Argentina SA (herefter »VASA«) bestående af SAEV og en argentinsk skibsreder. Projektet angik fiskeri af fiskearten légine australe. EF-fartøjet Ibsa Cuarto, efterfølgende omdøbt til Vieirasa XII, skulle være tilknyttet projektet.

19 Ved skrivelse af 13. oktober 1994 meddelte Kommissionen SAEV, at projektet ikke kunne tages i betragtning, da den omhandlede fisketype ikke var blandt de fiskearter, der var dækket af fiskeriaftalen.

20 Ved skrivelse af 20. oktober 1994 fremsendte de spanske myndigheder herefter til Kommissionen de dokumenter, som de havde fået af sagsøgeren, og som redegjorde for en ændret fangstplan. Denne plan nævnte fangsten inden for den argentinske eksklusive økonomiske zone af overskudsarter nævnt i protokol nr. 1 til fiskeriaftalen, nemlig torsk (macruronus magellanicus), langhale og torsk (salilota australis).

21 Ved skrivelse af 8. december 1994 meddelte Kommissionen SAEV, at selskabets projekt den 5. og 6. december 1994 ikke var blevet anbefalet af Den Blandede Komité, idet »det argentinske selskab insisterede på at bibeholde légine australe (som ikke er nævnt i fiskeriaftalen) som en del af fangstplanerne i projektet, der er forelagt for de argentinske myndigheder«.

22 Ved telefax af 12. december 1994 meddelte SAEV Kommissionen, at selskabets argentinske partner »i et brev til Det Argentinske Generaldirektorat for Fiskeri og Landbrug den 24. november 1994 havde afstået fra fiskeri af légine australe«.

23 Ved beslutning nr. 14/95 af 14. juli 1995 godkendte de argentinske myndigheder projektet og udstedte en fiskeritilladelse til fartøjet *Vieirasa XII* angående overskudsarter, i medfør af hvilken fartøjet kunne fange 1 204 tons langhale, 1 204 tons torsk (salilota australis), 301 tons torsk (macruronus magellanicus) og 301 tons andre arter.

24 Ved skrivelse af 18. juli 1995 anmodede det blandede selskab VASA de argentinske myndigheder om at tilføje en yderligere tilladelse til at fiske légine australe til fiskeritilladelsen udstedt i medfør af fiskeriaftalen.

25 Ved beslutning af 25. juli 1995 (herefter »beslutningen om tildeling af finansiel støtte af 25. juli 1995«) godkendte Kommissionen tildelingen af finansiel støtte til det af SAEV fremlagte projekt (projekt ARG/ESP/SM/26-94) »under de betingelser, der er fastsat i bestemmelserne i fiskeriaftalen [...], i den relevante fællesskabslovgivning og i bestemmelserne i bilagene« (artikel 1).

26 Bilag I til beslutningen om tildeling af finansiel støtte af 25. juli 1995 fastlægger den tildelte støtte til SAEV til 1 881 936 ECU. Bilaget fastlægger ligeledes størrelsen af den finansielle støtte til det blandede selskab VASA, som modtager en støtte svarende til 15% af det beløb, som tildeltes SAEV, nemlig 282 290,4 ECU. Den samlede støtte til projektet udgjorde således 2 164 226,4 ECU.

27 Det bestemmes endvidere i bilag I til beslutningen om tildeling af finansiel støtte af 25. juli 1995:

»Ingen ændring af indholdet af dette bilag kan ske uden forudgående godkendelse fra de argentinske myndigheder og uden Kommissionens samtykke.«

28 Ved beslutning af 14. november 1995 tildelte de argentinske myndigheder fartøjet *Vieirasa XII* en endelig fiskeritilladelse, hvorved de nedsatte fangsten af overskudsarter til 750 tons langhale, 230 tons torsk (salilota australis) og 230 tons torsk (macruronus magellanicus) samt indføjede en ny fiskeritilladelse på 1 800 tons légine australe.

29 Den 27. juni 1996 udbetalte Kommissionen den første del (80%) af støtten.

30 Fartøjet *Vieirasa XII* forlod endeligt de argentinske farvande den 5. juli 1996 med henblik på fiskeri i internationalt farvand.

31 SAEV fremsatte den 25. februar 1997 en anmodning om betaling af den resterende støtte.

32 Ved skrivelse af 21. april 1998 meddelte Kommissionen SAEV, at proceduren for nedsættelse af fællesskabsstøtte kunne iværksættes i mangel af tilfredsstillende svar fra SAEV's side. Kommissionen var i skrivelsen af den opfattelse, at fartøjet ved at have forladt argentinske farvande den 5. juli 1996 havde overtrådt artikel 5, stk. 1, i fiskeriaftalen samt artikel 3, stk. 1, i protokol nr. 1 hertil, eftersom blandede selskaber oprettes med henblik på udnyttelse og i givet fald forarbejdelse af argentinske fiskeressourcer.

33 I skrivelse af 19. maj 1998 fremlagde SAEV sine bemærkninger. Selskabet forklarede deri, hvorfor det fandt, at betingelserne for tildeling af støtte ikke var blevet overtrådt.

34 SAEV blev i Kommissionens skrivelse af 9. juni 1999 informeret om, at Kommissionen fandt, at »forklaringerne fremsat i skrivelsen af 19. maj 1998 ikke gjorde det muligt at fastslå, at fællesskabslovgivningen var blevet overholdt, men derimod bekræftede, at fartøjet havde forladt argentinsk farvand den 5. juli 1996«. Af disse grunde forklarede Kommissionen, at den »[havde] besluttet at nedsætte den tildelte støtte til projektet«. Skrivelsen beskrev metoden for beregning af nedsættelsen og fastslog, at 355 477 EUR skulle tilbagebetales til Kommissionen. Det anførtes, at såfremt SAEV ikke indvilgede i den foreslåede løsning, så Kommissionen sig nødsaget til at »fortsætte den indledte nedsættelses- og tilbagesøgningsprocedure«.

35 Denne skrivelse blev fulgt af en korrespondance mellem SAEV (skrivelser af 16.7.1999, 21.12.1999 og 5.4.2000) og Kommissionens tjenestegrene (skrivelser af 23.9.1999 og 28.2.2000). Der blev ligeledes holdt møder mellem repræsentanter for SAEV og Kommissionens tjenestegrene.

36 Ved skrivelse af 14. september 2000 meddelte Kommissionen SAEV, at den på baggrund af en ny udregning fandt, at et beløb på 419 446 EUR skulle tilbagebetales.

37 SAEV var af den opfattelse, at Kommissionen ulovligt havde undladt at udbetale den resterende fællesskabsstøtte til selskabet, og opfordrede i skrivelse af 21. september 2000 Kommissionen til at gøre dette.

38 Ved skrivelse af 16. oktober 2000 meddelte Kommissionen SAEV, at proceduren til nedsættelse af den tildelte støtte til EF-rederen var iværksat, og at en beslutning ville blive taget, efter at Den Stående Fiskeristrukturkomité var blevet hørt.

39 Ved beslutning K(2001) 680 endelig udg. af 19. marts 2001, der var rettet til Kongeriget Spanien og SAEV, nedsatte Kommissionen den finansielle støtte, som var blevet tildelt selskabet. Artikel 2 i denne beslutning pålægger SAEV at tilbagebetale 419 466 EUR. Beslutningen behandler ikke en eventuel nedsættelse af den støtte, som var blevet tildelt det blandede selskab VASA.

40 Begrundelsen for beslutning K(2001) 680 endelig udg. har følgende ordlyd:

»2. I medfør af artikel 1 i beslutningen [om tildeling af finansiel støtte af 25. juli 1995] blev støtten tildelt under de betingelser, der er fastsat i bestemmelserne i fiskeriaftalen [...], i den relevante fællesskabslovgivning og i bestemmelserne i bilagene.

3. Det bestemmes i fiskeriaftalen, særligt i dennes artikel 5, stk. 1, at oprettelsen af et blandet selskab i Argentina har til formål at udnytte de argentinske fiskeressourcer under betingelserne fastlagt i protokol nr. 1 og dennes bilag I og II. Det følger af artikel 6, at blandede selskaber får tilladelse til at fange de mængder, der er nævnt i protokol nr. 1.

4. I punkt 3.2.1 i del B i den af [SAEV] udfyldte og signerede fællesskabsstøtteansøgningsformular fastslås det udtrykkeligt, at Kommissionen kun tildeler finansiel støtte til projekter, som vedrører udnyttelse af fiskeressourcerne i farvande, der befinder sig under det omhandlede tredjelands suverænitet eller jurisdiktion.

5. [...]

6. EF-støtten til oprettelse af det omhandlede blandede selskab gjaldt følgelig udelukkende for fiskerfartøjet *Ibsa Cuarto*'s fiskeri af fiskearter nævnt i bilagene til beslutningen [om tildeling af finansiel støtte af 25. juli 1995], dvs. langhale, torsk (macruronus magellanicus) og torsk (salilota australis) i argentinsk farvand.

7. Efter den 5. juli 1996 afbrød fartøjet *Ibsa Cuarto* sine fiskeriaktiviteter i den argentinske eksklusive økonomiske zone, og fartøjet begyndte igen at operere i internationalt farvand med fiskeri af légine australe uden forudgående at have kontaktet Kommissionen og uden dennes tilladelse.«

41 Efter at have bemærket, at den havde taget disse forhold i betragtning, fastslår Kommissionen den 2. juli 1997 i punkt 9 i beslutning K(2001) 680 endelig udg., at SAEV ikke har overholdt betingelserne for tildeling af finansiel støtte. Kommissionen foretager herefter i punkt 10-13 i beslutningen udregningen af nedsættelsen af støtten. Den fastslår indledningsvis, at SAEV i medfør af skalaen fastlagt i forordning nr. 3699/93 har ret til en støtte på 688 187 EUR på grund af den endelige overførsel af fartøjet *Vieirasa XII* til det blandede selskab. Den resterende støtte, som selskabet var blevet tildelt ved beslutningen om tildeling af finansiel støtte af 25. juli 1995, udgjorde således 1 193 749 EUR (1 881 936 — 688 187). Da fartøjet *Vieirasa XII* ikke havde fisket i argentinske farvande i mere end 12 måneder (ud af de 36 planlagte måneder), konstaterede Kommissionen, at SAEV kun havde ret til en tredjedel af de 1 193 749 EUR, dvs. 397 916 EUR. Den samlede støtte reduceredes således ifølge Kommissionen til 1 086 103 EUR (397 916 + 688 187). SAEV, som allerede havde modtaget 80% af støtten (1 505 549 EUR), skulle derfor tilbagebetale 419 446 EUR til Kommissionen.

De faktiske omstændigheder i sag T-119/01 og beslutning om nedsættelse af støtten til Pescanova

42 Inden for rammerne af fiskeriaftalen præsenterede Pescanova SA (herefter »Pescanova«) et projekt til oprettelse af et blandet selskab, kaldet Calanova, bestående af Pescanova og en argentinsk skibsreder, Argenova. Projektet angik fiskeri af blæksprutter Illex SPP. EF-fartøjet *Orense* skulle tilknyttes projektet.

43 Ved beslutning af 21. december 1994 (herefter »beslutningen om tildeling af støtte af 21. december 1994«) godkendte Kommissionen tildelingen af finansiel støtte til Pescanovas projekt (projekt ARG/ESP/SM/17-94) »under de betingelser, der er fastsat i bestemmelserne i fiskeriaftalen [...], i den relevante fællesskabslovgivning og i bestemmelserne i bilagene« (artikel 1).

44 Bilag I til beslutningen af 21. december 1994 om tildeling af støtte fastlægger den tildelte støtte til Pescanova til 1 824 813 ECU. Dette bilag fastlægger endvidere størrelsen af den tildelte støtte til det blandede selskab Calanova. Dette selskab modtager en støtte svarende til 15% af støtten tildelt Pescanova, altså 273 721,9 ECU. Den samlede støtte til projektet er således 2 098 534,9 ECU.

45 Bilag I til beslutningen om tildeling af finansiel støtte af 21. december 1994 bestemmer endvidere:

»Ingen ændring af indholdet af dette bilag kan ske uden forudgående godkendelse fra de argentinske myndigheder og uden Kommissionens samtykke.«

46 I forlængelse af denne beslutning blev fartøjet *Orense* den 23. januar 1995 slettet af det spanske skibsregister og blev optaget i det nationale argentinske skibsregister den 15. marts 1995. Den 21. april 1995 opnåede fartøjet den nødvendige fiskeritilladelse for 4 000 tons blæksprutter Illex SPP og påbegyndte straks sine fiskeriaktiviteter.

47 Den 23. april 1995 anmodede sagsøgeren de spanske myndigheder om betaling af den første del af den finansielle støtte. Denne anmodning blev fremsendt til Kommissionen den 13. juni 1995. Efter kontrol blev udbetalingen gennemført.

48 Med hensyn til aktiviteterne i 1996 bemærkes, at fartøjet *Orense* indstillede sine fiskeriaktiviteter i argentinsk farvand fra den 23. august 1996. Fartøjet tog retning mod internationalt farvand. Det blev opgivet at fiske i argentinsk farvand,

fordi fiskeressourcerne i disse havområder var blevet udtømt, hvilket havde tvunget de argentinske myndigheder til at indføre begrænsninger, og endda fiskeriforbud.

49 Den 2. oktober 1996 anmodede sagsøgeren om udbetaling af den resterende finansielle støtte. Til anmodningen knyttede selskabet den første aktivitetsrapport for det blandede selskab vedrørende perioden fra den 30. april 1995 til den 30. juni 1996.

50 I ansøgningsformularen vedrørende udbetaling af den resterende støtte anførtes det, at Pescanova forpligtede sig til at »forelægge Kommissionen den anden og tredje aktivitetsrapport vedrørende selskabets andet og tredje driftsår«.

51 Den 1. januar 1997 udbetalte Kommissionen den resterende finansielle støtte.

52 Hvad angår *Orenses* aktiviteter i løbet af året 1997 bemærkes, at disse var koncentreret om internationalt farvand, særligt farvandene i Det Indiske Ocean.

53 Den 14. januar 1998 led *Orense* skibbrud på åbent hav ud for Mauritius.

54 I maj 1998 indgav Pescanova den anden aktivitetsrapport for det blandede selskab, som omfattede perioden fra den 1. januar 1996 til den 31. december 1996, til de spanske myndigheder.

55 Ved skrivelse af 14. juli 1999 påpegede Kommissionen over for Pescanova, at den fandt, at betingelserne for tildeling af fællesskabsstøtte ikke var blevet overholdt, idet det anvendte fartøj havde indstillet sine fiskeriaktiviteter i argentinsk farvand den 23. august 1996. Kommissionen indledte derfor proceduren med henblik på nedsættelse af støtten og anmodede Pescanova om at fremsætte sine bemærkninger vedrørende selve nedsættelsen samt beregningsmetoden for den foreslåede nedsættelse.

56 Den 10. september 1999 sendte Pescanova en skrivelse til Kommissionen, hvori den anmodede denne om præcist at angive, hvilke bestemmelser var blevet overtrådt.

57 Den 24. oktober 1999 fremsendte de spanske myndigheder til Kommissionen en meddelelse fra sagsøgeren vedrørende fartøjets skibbrud samt den tredje periodiske aktivitetsrapport vedrørende det blandede selskab, som var dateret den 4. august 1998.

58 Ved skrivelse af 18. november 1999 informerede Kommissionen Pescanova om, at den efter en analyse af de fremsatte bemærkninger ikke fandt anledning til at ændre sin oprindelige opfattelse.

59 Ved skrivelse af 5. juli 2000 anmodede Pescanova på ny Kommissionen om at præcisere, hvilke bestemmelser var blevet overtrådt.

60 Kommissionen forklarede i skrivelse af 18. august 2000, at tilbagesøgningen af en del af støtten kunne begrundes i, at fartøjet *Orense* havde ophørt med sine aktiviteter i argentinsk farvand i august 1996 uden at have anmodet Kommissionen om tilladelse hertil.

61 Ved skrivelse af 14. september 2000 informerede Kommissionen Pescanova om, at det tilbagesøgte beløb var på 472 818 EUR. Kommissionen gav selskabet en frist på 30 dage til at fremsætte bemærkninger. Bemærkningerne blev fremsat til Kommissionen den 7. november 2000 (til D. Steffen Smidt) og den 8. november 2000 (til Giorgio Gallizioli). Pescanova fremsatte yderligere bemærkninger den 16. februar 2001.

62 Ved beslutning K(2001) 727 endelig udg. af 19. marts 2001, der var rettet til Kongeriget Spanien og Pescanova, nedsatte Kommissionen den finansielle støtte, som var blevet tildelt dette selskab. Artikel 2 i beslutningen pålægger Pescanova at tilbagebetale et beløb på 472 818 EUR. Beslutningen tager ikke stilling til en eventuel nedsættelse af den støtte, som var blevet tildelt det blandede selskab Calanova.

63 Beslutning K(2001) 727 endelig udg. bygger på følgende begrundelser:

»4. Fiskerfartøjet *Orense*, som var blevet overført til Argentina i forbindelse med oprettelsen af det blandede selskab [Calanova], ophørte med at udøve dets fiskeriaktiviteter i argentinsk farvand den 23. august 1996, dvs. 16 måneder efter påbegyndelsen af det blandede selskabs aktiviteter (den 30.4.1995) uden forudgående tilladelse fra Kommissionen.

[...]

7. I medfør af artikel 24, stk. 2, i forordning nr. 4253/88 kan Kommissionen nedsætte støtten for den pågældende aktion eller foranstaltning, hvis undersøgelsen bekræfter en betydelig ændring, der berører aktionens eller foranstaltningens art eller gennemførelsesvilkår, og som ikke har været forelagt Kommissionen til godkendelse.

8. Ophøret af ovennævnte fiskerfartøjs aktiviteter blev ikke af [Pescanova] forelagt Kommissionen med henblik på en forudgående godkendelse; denne situation udgør en vigtig ændring af de betingelser, der ligger til grund for tildelingen af ovennævnte støtte [...]«

64 Denne situation retfærdiggør ifølge Kommissionen en nedsættelse af den finansielle støtte, som respekterer proportionalitetsprincippet (beslutning K(2001) 727 endelig udg., punkt 9). Kommissionen bemærker indledningsvis, at Pescanova i henhold til skalaen fastlagt i forordning nr. 3699/93 har ret til en støtte på 973 740 EUR på grund af den endelige overførsel af fartøjet *Orense* til det blandede selskab. Den resterende støtte, som blev tildelt selskabet ved beslutningen om tildeling af finansiel støtte af 21. december 1994, udgjorde således 851 073 EUR (1 824 813 — 973 740). Da *Orense* kun havde været aktivt i argentinsk farvand i 16 måneder (ud af de 36 planlagte måneder), fastslog Kommissionen, at Pescanova kun havde ret til 16/36 af de 851 073 EUR, dvs. 378 255 EUR. Efter denne nedsættelse udgjorde støttens samlede beløb ifølge Kommissionen 1 351 995 EUR (378 255 + 973 740). Pescanova, som allerede havde modtaget det fulde støttebeløb (1 824 813 EUR), var derfor forpligtet til at tilbagebetale 472 818 EUR til Kommissionen (beslutning K(2001) 727 endelig udg., punkt 10-12).

Retsforhandlinger

65 Ved stævning indleveret til Rettens Justitskontor den 26. februar 2001 anlagde SAEV og VASA (sag T-44/01) sag med påstand om erstatning for de tab, selskaberne havde lidt på grund af den ulovlige suspension af støtten, som var blevet dem tildelt ved beslutning af 25. juli 1995.

66 Ved stævning indleveret til Rettens Justitskontor den 1. juni 2001 anlagde Pescanova (sag T-119/01) sag med påstand om annullation af beslutning K(2001) 727 endelig udg. af 19. marts 2001 (herefter »den anfægtede beslutning i sag T-119/01«).

67 Ved stævning indleveret til Rettens Justitskontor den 8. juni 2001 anlagde SAEV (sag T-126/01) sag med påstand om annullation af beslutning K(2001) 680 endelig udg. af 19. marts 2001 (herefter »den anfægtede beslutning i sag T-126/01«).

68 På grundlag af den refererende dommers rapport har Retten (Tredje Afdeling) besluttet at indlede den mundtlige forhandling. I forbindelse med foranstaltninger med henblik på sagens tilrettelæggelse i medfør af procesreglementets artikel 64 stillede Retten skriftligt en række spørgsmål til parterne, som besvarede disse inden for den fastsatte tidsfrist.

69 Parterne har afgivet mundtlige indlæg og besvaret spørgsmål fra Retten under retsmødet, der fandt sted den 28. november 2002.

70 Efter at have hørt parterne om en eventuel forening af sagerne har Retten besluttet at forene sagerne T-44/01, T-119/01 og T-126/01 med henblik på domsafsigelsen.

Parternes påstande

71 I sag T-44/01 har sagsøgerne nedlagt følgende påstande:

— Sagen antages til realitetsbehandling.

— I medfør af Rettens fulde prøvelsesret og på baggrund af de i stævningen foreslåede beregninger tilpligtes Kommissionen at betale erstatning for de skader, der er lidt som følge af forsinkelsen med betalingen af en del af støtten.

— Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.

72 Kommissionen har nedlagt følgende påstande:

— Påstanden om, at proceduren til nedsættelse af den finansielle støtte angiveligt var ulovlig, antages ikke til realitetsbehandling, subsidiært erklæres den ubegrundet.

— Sagsøgte frifindes i øvrigt.

— Sagsøgeren tilpligtes at betale sagens omkostninger.

73 I sag T-119/01 har sagsøgeren nedlagt følgende påstande:

— Sagen antages til realitetsbehandling, og sagsøgeren gives medhold.

— Den anfægtede beslutning i sag T-119/01 annulleres.

— Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.

74 Kommissionen har nedlagt følgende påstande:

— Sagsøgte frifindes.

— Sagsøgeren tilpligtes at betale sagens omkostninger.

75 I sag T-126/01 har sagsøgeren nedlagt følgende påstande:

— Sagen antages til realitetsbehandling.

— Sagen forenes med sag T-44/01.

— Den anfægtede beslutning i sag T-126/01 annulleres.

— Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.

76 Kommissionen har nedlagt følgende påstande:

— Anmodningen om, at sagerne forenes, tages ikke til følge.

— Sagsøgte frifindes.

— Sagsøgeren tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Retlige bemærkninger

Sagerne T-119/01 og T-126/01

77 Retten vurderer, at den først bør tage stilling til, om annullationssøgsmålene i sagerne T-119/01 og T-126/01 er velbegrundede.

78 I disse sager gør sagsøgerne i alt otte anbringender gældende. Ifølge det første anbringende blev de anfægtede beslutninger vedtaget uden hjemmel eller i

henhold til en forkert hjemmel. Med det andet anbringende bestrider sagsøgerne, at deres projekter har undergået en væsentlig ændring, der kan retfærdiggøre en nedsættelse af støtten. Det tredje anbringende vedrører en tilsidesættelse af proportionalitetsprincippet, og det fjerde anbringende angår en fejlagtig retsanvendelse af fællesskabslovgivningen for nedsættelse af finansiel støtte. Det femte anbringende angår en tilsidesættelse af princippet om sagsbehandling inden for en rimelig frist, princippet om beskyttelse af den berettigede forventning og retssikkerhedsprincippet. Det sjette anbringende angår en tilsidesættelse af retten til kontradiktion, og med det syvende anbringende gøres det gældende, at den anfægtede beslutning i sag T-126/01 er inkonsekvent. Endelig bygger det sidste anbringende på en tilsidesættelse af artikel 253 EF.

Anbringendet om, at de anfægtede beslutninger er vedtaget uden hjemmel eller i medfør af en forkert hjemmel

79 Sagsøgerne gør gældende, at der i fiskeriaftalen ikke er nogen bestemmelse, der giver Kommissionen ret til at nedsætte den til oprettelsen af blandede selskaber tildelte finansielle støtte. Hverken fiskeriaftalen eller beslutningerne om støttetildeling af 21. december 1994 og 25. juli 1995 henviser endvidere til nogen fællesskabsretlig norm, som fastlægger en procedure til nedsættelse af en sådan finansiel støtte.

80 Sagsøgeren i sag T-119/01 udleder heraf, at den anfægtede beslutning savner hjemmel.

81 Sagsøgeren i sag T-126/01 medgiver, at Kommissionen i medfør af et almindeligt retsprincip kan suspendere, nedsætte eller/og ophæve en finansiel støtte fra Fællesskabet, hvis betingelserne for tildeling af støtten ikke er blevet overholdt. Sagsøgeren er dog af den opfattelse, at Kommissionen ikke med rette kunne støtte vedtagelsen af den anfægtede beslutning i sag T-126/01 på forordning

nr. 4253/88. Denne sagsøger bemærker, at forordning nr. 4253/88 gælder for strukturfondene. Finansiel støtte tildelt inden for rammerne af fiskeriaftalen er ikke strukturstøtte. Sagsøgeren bemærker endvidere, at finansieringen af aktioner inden for rammerne af fiskeriaftalen henregnes under budgetpost B7-8000 i underafsnit B7 (eksterne aktioner) i Fællesskabets budget, hvorimod aktionerne nævnt inden for rammerne af forordning nr. 4253/88 vedrører budgettets underafsnit B2 (strukturelle foranstaltninger).

82 Retten bemærker indledningsvis vedrørende hjemmelsspørgsmålet, at de anfægtede beslutninger er vedtaget i henhold til forordning nr. 4253/88 og særligt dennes artikel 24 samt i henhold til forordning nr. 3447/93, som godkender fiskeriaftalen på vegne af Fællesskabet.

83 Det skal efterprøves, hvorvidt forordning nr. 3447/93 og fiskeriaftalen giver Kommissionen kompetence til at vedtage de anfægtede beslutninger.

84 Sagsøgerne har herom korrekt bemærket, at forordning nr. 3447/93 samt fiskeriaftalen ikke indeholder nogen specifik bestemmelse angående en mulig nedsættelse eller bortfald af finansiel støtte tildelt inden for rammerne af denne aftale.

85 Idet Fællesskabet i henhold til artikel 7 i fiskeriaftalen og artikel 3, stk. 1, i protokol nr. 1 til denne aftale yder finansiel støtte til oprettelsen af blandede selskaber, må Fællesskabet imidlertid ligeledes have kompetence til at foretage en nedsættelse af denne støtte, hvis betingelserne, som tildelingen af støtten var blevet underlagt, ikke er blevet overholdt (jf. i denne retning Rettens dom af 20.11.2002, sag T-251/00, Lagardère og Canal+ mod Kommissionen, Sml. II, s. 4825, præmis 130).

86 Som Kommissionen med rette understreger, vil enhver anden fortolkning af fiskeriaftalen være i modstrid med de generelle retsprincipper, der er fælles for retsordenen i medlemsstaterne, nemlig princippet om uberettiget berigelse og retten til ensidigt at opsige en gensidigt bebyrdende aftale, når medkontrahenten ikke overholder sine forpligtelser.

87 Følgelig havde Fællesskabet helt generelt kompetence til at vedtage de anfægtede beslutninger i medfør af forordning nr. 3447/93 og fiskeriaftalen.

88 Hvad angår spørgsmålet, om forordning nr. 4253/88 specifikt tildelte Kommissionen en kompetence til at vedtage de anfægtede beslutninger, skal bemærkes, at Kommissionen i medfør af artikel 24 i denne forordning er berettiget til efter den nødvendige undersøgelse at »nedsætte eller suspendere« en finansiel støtte, der er tildelt i medfør af denne forordning, såfremt undersøgelsen »bekræfter en uregelmæssighed eller en betydelig ændring, der berører aktionens eller foranstaltningens art eller gennemførelsesvilkår, og som ikke har været forelagt Kommissionen til godkendelse«.

89 Det skal således undersøges, om beslutningerne om tildeling af finansiel støtte af 21. december 1994 og 25. juli 1995 kan støttes på forordning nr. 4253/88 som hjemmel. Såfremt dette er tilfældet, indeholder forordningen i artikel 24 den rette hjemmel for de anfægtede beslutninger.

90 Det skal i den sammenhæng indledningsvis konstateres, at beslutningerne om tildeling af finansiel støtte af 21. december 1994 (sag T-119/01) og af 25. juli 1995 (sag T-126/01) udtrykkeligt er vedtaget udelukkende i medfør af forordning nr. 3447/93, som godkender fiskeriaftalen.

91 Af artikel 1, stk. 1, i disse beslutninger fremgår det imidlertid, at støtten er tildelt »under de betingelser, der er fastsat i bestemmelserne i fiskeriaftalen [...], i den relevante fællesskabslovgivning og i bestemmelserne i bilagene«.

92 Henvisningen til »den relevante fællesskabslovgivning« skal særligt forstås som en henvisning til forordning nr. 4253/88. Opmærksomheden skal i den sammenhæng henledes på denne forordnings meget vide anvendelsesområde. Som forordningens titel angiver, vedrører den »samordningen af de forskellige strukturfondes interventioner indbyrdes såvel som interventionerne fra Den Europæiske Investeringsbank og de øvrige eksisterende finansielle instrumenter«. Den finder således anvendelse på forskellige »aktioner med strukturelt sigte« (artikel 3, stk. 1, i forordning nr. 4253/88). Den finansielle støtte, der ydes til oprettelsen af blandede selskaber inden for rammerne af fiskeriaftalen, har et strukturelt sigte. Det anføres endda i anden betragtning til støttebeslutningerne af 21. december 1994 og af 25. juli 1995, at oprettelsen af blandede selskaber, som medfører overførslen af EF-fartøjer, og som åbner nye fiskerizoner for EF-redere, »svarer til formålene i Fællesskabets strukturpolitik« på fiskeriområdet.

93 Sagsøgeren i sag T-126/01 kan ikke til støtte for sit argument henvise til budgettets bevillingspost, som anvendes til finansiering af den støtte, der tildeles inden for rammerne af fiskeriaftalen. Kravene om tildeling af de nødvendige bevillinger til gennemførelse af aktionerne omfattet af fiskeriaftalen har ingen indflydelse på kravene til proceduren for vedtagelse af en beslutning om tildeling af finansiel støtte inden for rammerne af fiskeriaftalen (jf. i den retning Domstolens dom af 30.5.1989, sag 242/87, Kommissionen mod Rådet, Sml. s. 1425, præmis 18).

94 Da tildelingen af støtte således med rette var hjemlet i bl.a. forordning nr. 4253/88, havde Kommissionen materiel kompetence til at vedtage de anfægtede beslutninger i henhold til denne forordning, særligt artikel 24 heri.

95 Endelig skal den tidsmæssige anvendelse af forordning nr. 4253/88 undersøges.

96 Retten henleder opmærksomheden på, at forordning nr. 1260/1999 ophævede forordning nr. 4253/88 med virkning fra den 1. januar 2000. Artikel 54 i forordning nr. 1260/1999 bestemmer dog, at dette ikke gælder for artikel 52, stk. 1. Af denne bestemmelse fremgår det, at forordning nr. 1260/1999 »ikke [er] til hinder for, at en intervention, som [...] Kommissionen har godkendt på grundlag af forordning [...] nr. 4253/88 [...] videreføres eller ændres, herunder ophæves helt eller delvis«.

97 Da den finansielle støtte i det foreliggende tilfælde udgør »intervention[er], som [...] Kommissionen har godkendt på grundlag af forordning [...] nr. 4253/88« (jf. præmis 89-94 ovenfor), skal det fastslås, at proceduren til nedsættelse af støtten i medfør af de bestemmelser, der er anført i forrige præmis, også efter den 1. januar 2000 var omfattet af artikel 24 i forordning nr. 4253/88.

98 Det følger af det ovenfor anførte, at fiskeriaftalen, som Fællesskabet havde godkendt ved forordning nr. 3447/93, sammen med forordning nr. 4253/88, navnlig dennes artikel 24, giver Kommissionen kompetence til at nedsætte fællesskabsstøtten, som sagsøgerne har modtaget. Det skal herefter undersøges, om betingelserne for anvendelse af artikel 24 i forordning nr. 4253/88 er opfyldt (jf. præmis 113-135 nedenfor).

99 Sagsøgeren i sag T-126/01 anfører endvidere, at reglerne, der gælder for blandede selskaber, er blevet til ved en fælles aftale mellem Fællesskabet og Republikken Argentina. Denne sagsøger vurderer, at Kommissionen i overensstemmelse med fiskeriaftalen burde have indhentet en forhåndsgodkendelse fra de argentinske

myndigheder samt en udtalelse fra den ved fiskeriaftalen oprettede Blandede Komité, inden den nedsatte den tildelte støtte. Sagsøgeren henviser til fiskeriaftalens artikel 10, hvorefter Den Blandede Komité bl.a. skal »kontrollere forvaltningen af projekterne og føre tilsyn med anvendelsen af den i artikel 7 omhandlede finansielle støtte til fremme af projekterne«, og henviser endvidere til fodnote 1 i bilag I til støttebeslutningen af 25. juli 1995, som bestemmer, at »ingen ændring af indholdet i dette bilag kan foretages uden forhåndstilsagn fra de argentinske myndigheder og uden accept fra Kommissionen«. Størrelsen af den til sagsøgeren tildelte finansielle støtte er imidlertid en del af bilagets indhold.

100 Retten skal indledningsvis bemærke hertil, at fiskeriaftalen ikke indeholder nogen specifik bestemmelse vedrørende nedsættelse eller ophævelse af en finansiel støtte. Spørgsmålet er derfor, hvorvidt det indirekte, men nødvendigvis fremgår af den samlede økonomiske ordning i fiskeriaftalen, og i særlig grad af de af sagsøgeren påberåbte bestemmelser, at Kommissionen forud for nedsættelsen af finansiel støtte, som inden for rammerne af fiskeriaftalen tildeles en EF-reder som sagsøgeren i sag T-126/01, var forpligtet til at høre Den Blandede Komité samt indhente godkendelse fra de argentinske myndigheder.

101 Med hensyn til udvælgelsen af de projekter, der kan finansieres af Fællesskabet, fremgår det af punkt 2 i bilag III til fiskeriaftalen, at projekterne først forelægges for Kommissionen via myndighederne i den eller de pågældende medlemsstater.

102 Endvidere fremgår det af punkt 3 i bilag III til fiskeriaftalen, at Kommissionen forelægger »listen over projekter, der eventuelt er berettiget til finansiel støtte«, for Den Blandede Komité. Af samme bestemmelse fremgår det, at Den Blandede Komité vurderer projekterne ud fra forskellige kriterier (jf. ovenfor i præmis 6).

103 I fiskeriaftalens bilag III, punkt 4 og 5, bestemmes det, at projekterne godkendes efter anbefaling fra Den Blandede Komité af »den argentinske myndighed og Fællesskabet«.

104 Det kan ikke udledes af disse bestemmelser, at Kommissionen var forpligtet til at konsultere Den Blandede Komité og at opnå tilladelse fra de argentinske myndigheder, inden den tog en beslutning om nedsættelse af tildelt finansiel støtte til en EF-reder med henblik på oprettelsen af et blandet selskab. Det skal i den sammenhæng bemærkes, at fiskeriaftalen består af to dele: Den internationale del, der vedrører samarbejdet mellem Fællesskabet og Den Argentinske Republik, og fællesskabsdelen, som bl.a. angår Kommissionens finansielle støtte til EF-redere med henblik på oprettelsen af blandede selskaber inden for rammerne af fiskeriaftalen.

105 Udvælgelsen og evalueringen af projekter til oprettelse af blandede selskaber vedrører den internationale del af fiskeriaftalen. Oprettelsen af et sådant selskab er et element i samarbejdet mellem Fællesskabet og Den Argentinske Republik inden for fiskerisektoren. I henhold til de i præmis 101-103 ovenfor citerede bestemmelser forudsætter udvælgelsen af projekterne en vurdering i Den Blandede Komité og en godkendelse fra både Fællesskabet og fra de argentinske myndigheder.

106 Derimod er tildelingen af finansiel støtte til EF-redere med henblik på de udvalgte projekter en ensidig handling fra Fællesskabets side, som derfor vedrører fællesskabsdelen i fiskeriaftalen.

107 Det skal endvidere fastslås, at Kommissionen i medfør af punkt 2 i bilag III til fiskeriaftalen først undersøger alle de projekter, der bliver den forelagt af medlemsstaterne »i overensstemmelse med Fællesskabets forskrifter«. Af bilagets

punkt 3 fremgår det, at den kun forelægger Den Blandede Komité de projekter, som den anser for egnede til at modtage finansiel støtte.

108 Endvidere fremgår det af artikel 3, stk. 4, i protokol nr. 1 til fiskeriaftalen, at det er Fællesskabets lovgivning, der er anvendelig på støtten til EF-redere inden for rammerne af fiskeriaftalen. Det fremgår således af den nævnte bestemmelse, at »[b]estemmelserne vedrørende ansøgningen om og de nærmere bestemmelser for udbetaling af fællesskabsstøtten til EF-rederen [...] skal svare til Fællesskabets forskrifter på området«.

109 Sagsøgeren i sag T-126/01 kan ikke støtte ret på fiskeriaftalens artikel 10, i henhold til hvilken Den Blandede Komité bl.a. skal »kontrollere forvaltningen af projekterne og føre tilsyn med anvendelsen af den i artikel 7 omhandlede finansielle støtte til fremme af projekterne«. Denne bestemmelse giver nemlig ikke Den Blandede Komité nogen kompetence vedrørende tildelingen eller nedsættelsen af finansiel støtte.

110 Endelig skal det argument, der bygger på fodnote 1 i bilag I til støttebeslutningen af 25. juli 1995 (jf. præmis 99 ovenfor), ligeledes forkastes. En beslutning om nedsættelse af tildelingen af støtte til en EF-reder kan ikke anses for en beslutning, der ændrer indholdet af den oprindelige beslutning om tildeling af støtte i denne fodnotes forstand. Det drejer sig om en selvstændig beslutning, der sanktionerer den manglende overholdelse af betingelserne, som tildeling af støtte var underlagt.

111 Det følger i det hele af det anførte, at idet tildelingen af finansiel støtte til EF-redere og nedsættelsen af denne støtte er ensidige handlinger fra Fællesskabet,

der angår fællesskabsdelen i fiskeriaftalen, kunne Kommissionen med rette vedtage den i sag T-126/01 anfægtede beslutning, der kun er adresseret til EF-rederen, uden at høre Den Blandede Komité og uden at anmode om forhåndsgodkendelse fra de argentinske myndigheder.

112 Dette anbringende skal derfor fuldt ud forkastes.

Anbringendet om, at der ikke var sket væsentlige ændringer af projektet, som kunne retfærdiggøre nedsættelsen af støtten

113 I de anfægtede beslutninger i sagerne T-119/01 og T-126/01 anfører Kommissionen, at det af det blandede selskab anvendte fartøj i en periode på mindst 36 måneder skulle fiske i den argentinske eksklusive økonomiske zone. Kommissionen fastslår i beslutningerne, at de af de blandede selskaber anvendte fartøjer afbrød deres fiskeriaktiviteter i argentinsk farvand henholdsvis den 23. august og den 5. juli 1996, dvs. efter henholdsvis 16 og 12 måneders fiskeri i den argentinske eksklusive økonomiske zone. Dette er ifølge Kommissionen en betydelig ændring af projektet i henhold til artikel 24 i forordning nr. 4253/88, som retfærdiggør en nedsættelse af støtten.

114 Den i sag T-126/01 anfægtede beslutning påtaler endvidere det forhold, at fartøjet *Vieirasa XII* fiskede en art, som ikke var omfattet af fiskeriaftalen, nemlig légine australe.

115 Retten skal fastslå, at sagsøgerne ikke har bestridt, at de af de blandede selskaber anvendte fartøjer, nemlig *Orense* i sag T-119/01 og *Vieirasa XII* i sag T-126/01, afbrød deres fiskeriaktiviteter i argentinsk farvand, som de forlod i løbet af 1996,

selv om sagsøgeren i sag T-119/01 dog anfægter den nøjagtige dato herfor (jf. nedenfor i præmis 146-151). Sagsøgerne har heller ikke bestridt, at de ikke forsøgte at opnå en forhåndsgodkendelse fra Kommissionen, før de forlod argentinsk farvand. Endvidere har sagsøgeren i sag T-126/01 bekræftet, at *Vieirasa XII* rådede over en fiskeritilladelse for bl.a. 1 800 tons légine australe. Denne sagsøger forklarer, at fartøjet forlod argentinsk farvand netop for at fiske denne art. Sagsøgerne gør imidlertid gældende, at disse omstændigheder ikke udgør betydelige ændringer af projektet i medfør af artikel 24 i forordning nr. 4253/88, som kan retfærdiggøre nedsættelsen.

116 Retten skal for det første gøre opmærksom på, at hvad angår spørgsmålet, om det kan betegnes som en betydelig ændring af projektet i medfør af artikel 24 i forordning nr. 4253/88 at forlade argentinsk farvand, var det Fællesskabets hovedformål ved indgåelsen af fiskeriaftalen, at EF-redere fik adgang til de argentinske fiskeressourcer. I første betragtning til forordning nr. 3447/93, hvorved fiskeriaftalen godkendes på Fællesskabets vegne, understreges det, at aftalen »giver fiskere i Fællesskabet nye fiskerimuligheder«. For at opnå dette mål støtter fiskeriaftalen oprettelsen af blandede selskaber. Ifølge aftalens artikel 2, litra e), oprettes blandede selskaber »med henblik på at udnytte og i givet fald forarbejde argentinske fiskeressourcer med sigte på i første række at forsyne Fællesskabets marked«. Fiskeriaftalens artikel 5, stk. 1, fastslår ligeledes, at blandede selskaber oprettes »med henblik på i fællesskab at udnytte og i givet fald forarbejde de argentinske fiskeressourcer«.

117 Blandede selskaber oprettet inden for rammerne af fiskeriaftalen skal således udnytte og i givet fald forarbejde argentinske fiskeressourcer.

118 Det skal endvidere bemærkes, at Kommissionen ved beslutninger af 21. december 1994 og af 25. juli 1995 tildelte sagsøgerne finansiel støtte med henblik på

oprettelse af et blandet selskab inden for rammerne af fiskeriaftalen. Artikel 1 i beslutningerne understreger, at den finansielle støtte tildeles »under de betingelser, der er fastsat i bestemmelserne i fiskeriaftalen [...]«, som er en aftale, der »fastlægger forholdene og betingelserne for oprettelsen af blandede selskaber«, hvilket understreges i første betragtning til beslutningerne om tildeling af støtte. Det følger heraf, at de betingelser, de blandede selskaber er underlagt i medfør af fiskeriaftalen, ligeledes er betingelser for tildeling af støtte.

119 Det skal derfor fastslås, at en af de betingelser, der gjaldt for den finansielle støtte til sagsøgerne, var, at de blandede selskaber udnyttede og i givet fald forarbejdede de argentinske fiskeressourcer. Men det er kun fisk fanget i argentinsk farvand, der udgør argentinske fiskeressourcer.

120 Sagsøgeren i sag T-126/01 kan ikke gøre gældende, at fisk fanget af et fartøj, der fører argentinsk flag, både inden for og uden for den argentinske eksklusive økonomiske zone skal anses for argentinske fiskeressourcer. Formålet med fiskeriaftalen er at give Fællesskabet adgang til nye fiskerizoner i den argentinske eksklusive økonomiske zone.

121 Det skal i øvrigt fastslås, at sagsøgerne i ansøgningsformularen vedrørende fællesskabsstøtte udtrykkeligt nævnte, at de ville være aktive i den argentinske eksklusive økonomiske zone. Ansøgningsformularen (punkt 3.2) indeholder endvidere følgende påmindelse:

»Kommissionen tildeler udelukkende finansiel fællesskabsstøtte til projekter, som vedrører udnyttelse og, i givet fald, forarbejdning af fiskeressourcerne i farvande, for hvilke det gennem det blandede selskab berørte tredjeland har jurisdiktion eller overhøjhed [...].«

122 Det følger af ovenstående bemærkninger, at tildeling af finansiel støtte i det konkrete tilfælde var underlagt en betingelse om, at det blandede selskab var aktivt i farvande under argentinsk jurisdiktion eller suverænitet. Det udgjorde følgelig en åbenbar tilsidesættelse af denne betingelse, da fartøjerne *Orense* (sag T-119/01) og *Vieirasa XII* (sag T-126/01) uden forudgående tilladelse fra Kommissionen forlod disse farvande og som konsekvens heraf afbrød deres aktiviteter heri.

123 Sagsøgerne gør dog gældende, at det var nødvendigt at forlade argentinsk farvand på grund af udtømningen af fiskebestandene i den argentinske eksklusive økonomiske zone, hvortil kom de argentinske myndigheders forbud mod eller begrænsning af fiskeriet. Dette var endvidere sket med de argentinske myndigheders indforståelse.

124 Disse argumenter kan ikke godtages. Retten bemærker i denne forbindelse, at modtagerne af finansiel fællesskabsstøtte er underlagt en informations- og loyalitetsforpligtelse. Denne forpligtelse er indbygget i selve støttesystemet og er nødvendig for, at det kan fungere. I overensstemmelse med denne forpligtelse skulle sagsøgerne således have informeret Kommissionen om de problemer, der var opstået ved udførslen af projektet. Korrekt information ville have gjort det muligt for Kommissionen i medfør af artikel 9, stk. 1, i fiskeriaftalen at træffe eventuelle foranstaltninger for at tilpasse fiskeriaftalen til de nye omstændigheder.

125 Under alle omstændigheder måtte fartøjerne, som de blandede selskaber anvendte, ikke forlade den argentinske eksklusive økonomiske zone uden forudgående tilladelse fra Kommissionen, eftersom udnyttelsen eller forarbejdningen af de argentinske fiskeressourcer udgjorde en af hovedbetingelserne for tildelingen af finansiel fællesskabsstøtte.

126 For det andet skal det bemærkes, for så vidt angår en eventuel tilsidesættelse af betingelserne for tildeling af støtte på grund af fangsten af en fiskeart, der ikke var omfattet af fiskeriaftalen — nemlig légine australe — at dette argument kun er blevet fremført i sag T-126/01.

127 Imidlertid kan det fastslås, at fiskeriet af en fiskeart, der ikke er omfattet af fiskeriaftalen, forblev uden betydning for nedsættelsen af støtten i den anfægtede beslutning i sag T-126/01. Det fremgår af sagens akter, at *Vieirasa XII*, der siden den 14. november 1995 var i besiddelse af en argentinsk fiskeritilladelse angående fangst af bl.a. 1 800 tons légine australe, allerede inden det forlod argentinsk farvand den 5. juli 1996 fiskede denne fiskeart, uden at denne omstændighed havde ført til, at Kommissionen nedsatte fællesskabsstøtten. Sagsøgeren indrømmer endda, at fartøjet navnlig valgte at forlade den argentinske eksklusive økonomiske zone og at fiske i internationalt farvand på grund af manglen på légine australe i argentinsk farvand.

128 Under den mundtlige forhandling anerkendte parterne, at det forhold, at *Vieirasa XII* forlod den argentinske eksklusive økonomiske zone, udgjorde det eneste motiv til nedsættelsen af støtten, som var blevet tildelt sagsøgeren i sag T-126/01.

129 Det følger heraf, at argumenterne fremført af sagsøgeren i sag T-126/01 viser, at ingen bestemmelse i fiskeriaftalen og i støttebeslutningen af 25. juli 1995 forbød, at det blandede selskab fiskede légine australe, hvorfor de er irrelevante.

130 For det tredje skal det undersøges, hvorvidt der for blandede selskaber oprettet inden for rammerne af fiskeriaftalen bestod en pligt til at fiske i argentinsk farvand i en periode på mindst 36 måneder. Kun sagsøgeren i sag T-119/01 har anfægtet eksistensen af en sådan forpligtelse for blandede selskaber.

131 Retten skal hertil fastslå, at det fremgår af fodnote 2 i bilag I til beslutningen om tildeling af finansiel støtte af 21. december 1994, at ved anmodningen om betaling af støtte skal støttemodtageren anvende de ansøgningsformularer, der blev godkendt af Den Blandede Komité på dens møde den 5. og 6. december 1994. Af formularen for udbetaling af resterende støtte, som blev udfyldt af sagsøgeren i sag T-119/01, fremgår det imidlertid, at selskabet forberedte »fremlæggelsen for Kommissionen af den anden og tredje aktivitetsrapport svarende til selskabets andet og tredje aktive år«. Det blandede selskabs aktiviteter strakte sig derfor nødvendigvis over mindst tre år.

132 Det fremgår ligeledes af formularen, som blev anvendt af sagsøgeren i sag T-119/01 ved indlevering af den første aktivitetsrapport, at anden rapport skulle fremlægges »12 måneder efter fremlæggelsen af den første periodiske rapport til Kommissionen«, ligesom tredje rapport skulle præsenteres »12 måneder efter præsentationen af den anden periodiske rapport til Kommissionen«.

133 Henset til det forhold, at det blandede selskab, der var oprettet inden for rammerne af fiskeriaftalen, skulle redegøre for sine aktiviteter i mindst tre år, kunne Kommissionen i den anfægtede beslutning i sag T-119/01 med rette fastslå, at der af et sådant selskab mindst krævedes tre års aktiviteter, som i overensstemmelse med selve definitionen af et blandet selskab skulle foregå i argentinsk farvand.

134 Dette sidste argument skal derfor ligeledes forkastes.

135 Anbringendet skal derfor forkastes i sin helhed.

Anbringendet om en tilsidesættelse af proportionalitetsprincippet

136 Sagsøgerne gør subsidiært gældende, at de anfægtede beslutninger tilsidesætter proportionalitetsprincippet.

137 I de konkrete tilfælde har Kommissionen ifølge sagsøgerne tilsidesat proportionalitetsprincippet ved ikke at have skelnet mellem støttemodtagerens hovedforpligtelser og sekundære forpligtelser ved iværksættelsen af mekanismen til nedsættelse af støtten (Domstolens dom af 23.5.1996, sag C-326/94, Maas, Sml. I, s. 2643, præmis 29). Sagsøgerne bemærker i den sammenhæng, at støttemodtagernes hovedforpligtelser, nemlig oprettelsen af et blandet selskab, slettelsen af fartøjet i EF-registret og indregistrering i fiskeriregistret i et tredjeland samt forsyningen hovedsageligt af fællesmarkedet, alle var blevet overholdt.

138 Idet alle hovedforpligtelserne ifølge sagsøgerne var blevet overholdt, var systemet med en nedsættelse pro rata temporis for de måneder, hvor en sekundær forpligtelse ikke blev overholdt, i strid med proportionalitetsprincippet.

139 Retten bemærker, at proportionalitetsprincippet, som er fastsat i artikel 5 EF, ifølge fast retspraksis kræver, at fællesskabsinstitutionernes retsakter ikke går ud over, hvad der er egnet til og nødvendigt for at opfylde det tilsigtede mål (jf. Domstolens dom af 17.5.1984, sag 15/83, Denkavit Nederland, Sml. s. 2171, præmis 25, samt Rettens dom af 19.6.1997, sag T-260/94, Air Inter mod Kommissionen, Sml. II, s. 997, præmis 114, og af 12.10.1999, sag T-216/96, Conserve Italia mod Kommissionen, Sml. II, s. 3139, præmis 101).

140 I de anfægtede beslutninger tog Kommissionen højde for, at den fællesskabsstøtte, som sagsøgerne har krav på, består af to elementer: »på den ene side et beløb som godtgørelse for den endelige overførsel til et tredjeland, og på den anden side et beløb, der er proportionalt med den aktivitetsperiode, inden for hvilken det omhandlede fartøj har fisket i argentinsk farvand, set i forhold til den foreskrevne periode på 36 måneder, beregnet for hele måneder, og med fradrag af beløbet svarende til godtgørelsen for den endelige overførsel« (den anfægtede beslutning i sag T-119/01, punkt 9, og den anfægtede beslutning i sag T-126/01, punkt 10).

141 Det fremgår således af de anfægtede beslutninger, at den støtte, EF-rederne opnåede på grund af indregistreringen af et EF-fartøj i det argentinske fiskeriregister, ikke blev nedsat. Dette punkt er i øvrigt ikke bestridt. Nedsættelsen af støtten, der blev tildelt ved beslutningerne af 21. december 1994 og af 25. juli 1995, svarede — efter at det beløb, som blev opnået på grund af overførslen af det fartøj, det blandede selskab anvendte, var fratrukket — til den periode, hvor fartøjet ikke var aktivt i den argentinske eksklusive økonomiske zone.

142 En nedsættelse pro rata temporis af støtten for perioden, hvor fartøjet ikke var aktivt i den argentinske eksklusive økonomiske zone, er fuldt ud proportionalt med de påståede mangler, nemlig afbrydelsen af fiskeriaktiviteterne i den argentinske eksklusive økonomiske zone. Idet Fællesskabet med fiskeriaftalen hovedsageligt ønskede adgang for EF-redere til den argentinske eksklusive økonomiske zone, må betingelsen om udnyttelse og forarbejdning af de argentinske fiskeressourcer anses for en hovedbetingelse, som er en del af støttesystemet for blandede selskaber (jf. præmis 116-125 ovenfor; jf. ligeledes Rettens dom af 17.10.2002, sag T-180/00, Astipesca mod Kommissionen, Sml. II, s. 3985, præmis 91).

143 Oprettelsen af det blandede selskab og forsyningen af fællesmarkedet udgør utvivlsomt, som sagsøgerne korrekt understreger (jf. ovenfor i præmis 137), ligeledes hovedbetingelser for støttesystemet. Det skal dog understreges, at det blandede selskab er oprettet »med henblik på at udnytte og i givet fald forarbejde

argentinske fiskeressourcer« [fiskeriaftalens artikel 2, litra e)], og at forsyningen med forrang til Fællesskabet angår en forsyning af fiskeressourcer fanget i den argentinske eksklusive økonomiske zone. At forlade argentinsk farvand uden Kommissionens tilladelse udgør derfor nødvendigvis en tilsidesættelse af støttemodtagernes andre hovedforpligtelser.

144 Sagsøgerne påpeger herefter, at fartøjerne *Orense* og *Vieirasa XII* forlod den argentinske eksklusive økonomiske zone, fordi fiskeressourcerne i denne zone var udtømt. Denne situation havde endvidere fået de argentinske myndigheder til at fastsætte fiskeribegrænsninger eller -forbud.

145 Efter Rettens opfattelse behøvede Kommissionen dog ikke at tage dette forhold i betragtning i de anfægtede beslutninger. Derimod burde sagsøgerne have anmodet Kommissionen om forudgående tilladelse, inden de forlod argentinsk farvand (jf. ligeledes præmis 124 og 125 ovenfor).

146 Sagsøgeren i sag T-119/01 anfægter endvidere den præcise dato for, hvornår *Orense* forlod den argentinske eksklusive økonomiske zone. Det anføres, at fartøjet forlod argentinsk farvand den 2. oktober 1996 og ikke den 23. august 1996.

147 Retten skal fastslå, at Kommissionen i den anfægtede beslutning bemærker, at »fiskerfartøjet *Orense*, som var overført til Argentina i forbindelse med oprettelsen af det blandede selskab, ophørte med at udøve sine fiskeriaktiviteter i argentinsk farvand den 23. august 1996 uden forudgående tilladelse fra Kommissionen« (punkt 4).

148 Det er ubestridt, at fiskeriaktiviteterne i argentinsk farvand således ophørte i 1996. Det fremgår endda af den anden aktivitetsrapport vedrørende *Orenses* fiskeri, at »fiskeriet i 1996 startede den 31. januar og ophørte den 23. august«. Sagsøgeren bekræfter i punkt 2 i selskabets replik, at »det står altså klart, at selskabet meddelte Kommissionen, at dets fiskeriaktiviteter i Argentina kun varede frem til 23. august 1996«.

149 Det er heller ikke bestridt, at *Orense* efterfølgende faktisk forlod den argentinske eksklusive økonomiske zone. I sidste kvartal af 1996 og i hvert fald fra den 2. oktober 1996 udøvede *Orense* fiskeriaktiviteter i internationalt farvand.

150 Desuden bemærkes, at for så vidt angår året 1997 anerkender sagsøgeren, at *Orense* var aktiv i internationalt farvand, selv om selskabet påstår, at der blev taget ganske små fangster i argentinsk farvand. Det skal under alle omstændigheder fastslås, at sagsøgeren intet har fremlagt, der beviser, at sådanne fiskeriaktiviteter har fundet sted i argentinsk farvand i 1997. Den 14. januar 1998 led *Orense* skibbrud ud for Mauritius.

151 Under disse omstændigheder, og uden at det har betydning, præcist pr. hvilken dato *Orense* forlod den argentinske eksklusive økonomiske zone, kunne Kommissionen ved udregningen af, hvor meget støtte sagsøgeren havde ret til, med rette antage, at *Orense* ophørte med at udnytte de argentinske fiskeressourcer den 23. august 1996, dvs. kun 16 måneder efter oprettelsen af det blandede selskab den 30. april 1995. Henset til minimumsperioden for fiskeri i den argentinske eksklusive økonomiske zone på 36 måneder (jf. ovenfor i præmis 133) kunne Kommissionen med rette vurdere, at sagsøgeren kun havde ret til et beløb svarende til 16/36 af den oprindeligt tildelte finansielle støtte.

152 Sagsøgeren i sag T-119/01 gør endvidere gældende, at den anfægtede beslutning tilsidesætter proportionalitetsprincippet derved, at Kommissionen ikke tog højde for *Orense*'s skibbrud. Skibbruddet udgjorde force majeure.

153 Retten skal gøre opmærksom på, at *Orense* den 14. januar 1998 forliste i Det Indiske Ocean ud for Mauritius. Da skibbruddet indtraf, var fartøjet altså ikke længere aktivt i argentinsk farvand. Under sådanne omstændigheder behøvede Kommissionen ikke i den anfægtede beslutning at tage hensyn til *Orense*'s skibbrud ved fastsættelsen af, hvor meget støtte sagsøgeren endeligt havde ret til.

154 Anbringendet, der bygger på en tilsidesættelse af proportionalitetsprincippet, skal følgelig forkastes.

Anbringendet om en fejlagtig anvendelse af fællesskabslovgivningen vedrørende nedsættelse af finansiel støtte

155 Sagsøgeren i sag T-126/01 bemærker, at forordning nr. 4028/86 blev ophævet pr. 1. januar 1994 i medfør af forordning nr. 2080/93. Dette til trods gjorde Kommissionen brug af forordningens artikel 44 under hele den administrative procedure. Således blev Den Stående Fiskeristrukturkomité hørt i medfør af artikel 44 og 47 i forordning nr. 4028/86. Sagsøgeren har tilføjet, at Kommissionen ved udregningen af størrelsen af støttenedsættelsen anvendte bestemmelserne i forordning nr. 3699/93. Ordningen i henhold til forordning nr. 3699/93 er den, at det er de nationale myndigheder og ikke Kommissionen, der er de administrative myndigheder. Kommissionen anvendte således på den ene side en forordning, der var ophævet, og på den anden side en forordning, der ikke tillagde den nogen kompetence.

156 Sagsøgeren i sag T-126/01 gør endvidere opmærksom på, at det har meget forskellige konsekvenser, om forordning nr. 4028/86 eller forordning nr. 3699/93 anvendes ved udregningen af beløbet, som sagsøgeren havde krav på på grund af den endelige overførsel af *Vieirasa XII*. Ifølge skalaen i forordning nr. 4028/86 kunne sagsøgeren opnå støtte på 784 140 EUR i stedet for de 688 187 EUR, som det blev antaget i den anfægtede beslutning på grundlag af bestemmelserne i forordning nr. 3699/93.

157 Retten skal fastslå, at den anfægtede beslutning i sag T-126/01 er truffet i medfør af på den ene side forordning nr. 4253/88, og særligt artikel 24 heri, og på den anden side forordning nr. 3447/93, der godkender fiskeriaftalen på vegne af Fællesskabet. Hverken forordning nr. 4028/86 eller forordning nr. 3699/93 udgør altså hjemmelsgrundlaget for den anfægtede beslutning.

158 Det forhold, at Kommissionen hørte en komité, som skal høres i medfør af forordning nr. 4028/86, beviser ikke, at den anfægtede beslutning i sag T-126/01 blev udstedt i henhold til denne forordning. Forordningen var ikke længere i kraft på det tidspunkt, da sagsøgeren forelagde sit projekt til oprettelse af et blandet selskab den 26. juli 1994, hvorfor denne forordning i det konkrete tilfælde ikke længere kunne være hjemmelsgrundlag for proceduren til nedsættelse af støtten (jf. præmis 15 ovenfor og Astipesca-dommen anført i præmis 142 ovenfor, præmis 61). Den frivillige høring af en komité, som ikke skal høres obligatorisk, påvirker ikke lovligheden af en retsakt, som i øvrigt er blevet vedtaget i overensstemmelse med de procedurer, der skal overholdes ved vedtagelsen heraf.

159 Den anfægtede beslutning indeholder rigtignok en henvisning til forordning nr. 3699/93. Kommissionen anvendte faktisk skalaen i forordning nr. 3699/93 ved udregningen af støttebeløbet i forbindelse med den endelige overførsel af fartøjet *Vieirasa XII* til det blandede selskab.

160 Det skal i den sammenhæng bemærkes, at hverken de to retsakter, som den anfægtede beslutning er hjemlet i, dvs. forordning nr. 4253/88 og forordning

nr. 3447/93, der godkender fiskeriaftalen på Fællesskabets vegne, eller fiskeriaftalen selv indeholder en særlig bestemmelse vedrørende den del af støtten, der udbetales i forbindelse med overførslen af et EF-fartøj til et blandet selskab. Støttebeslutningen af 25. juli 1995 tildelte således en samlet sum til EF-rederen og til det blandede selskab uden at specificere det beløb, der blev tildelt på grund af overførslen af fartøjet.

161 Da Kommissionen, efter at have fastslået, at der forelå en tilsidesættelse af de betingelser, som tildeling af støtte til sagsøgeren i sag T-126/01 var underlagt, udregnede det endelige støttebeløb, som sagsøgeren havde krav på, kunne den først fastlægge, hvor stort et beløb der var blevet modtaget af sagsøgeren i medfør af overførslen af fartøjet, idet denne del af den finansielle støtte ifølge Kommissionen ikke burde reduceres (jf. ovenfor i præmis 140 og 141). Det er i den sammenhæng, at Kommissionen i den anfægtede beslutning i sag T-126/01 (punkt 11) henholder sig til bestemmelserne i forordning nr. 3699/93.

162 Det skal understreges, at Kommissionen, selv om den i løbet af den administrative procedure i skrivelse af 28. februar 2000 henviste til forordning nr. 4028/86, underrettede sagsøgeren om, at den ville gøre brug af skalaen i forordning nr. 3699/93 ved udregningen af støttebeløbet til sagsøgeren i medfør af den endelige overførsel af fartøjet *Vieirasa XII* til det blandede selskab. Sagsøgeren tog stilling til dette punkt i selskabets skrivelse af 21. september 2000.

163 Sagsøgeren i sag T-126/01 kan ikke kritisere Kommissionen for, at den i den anfægtede beslutning ikke anvendte skalaen i forordning nr. 4028/86 til udregning af den støtte, sagsøgeren havde krav på på grund af overførslen af fartøjet. Denne forordning var ikke længere i kraft på det tidspunkt, hvor sagsøgeren fremlagde sit projekt til oprettelse af et blandet selskab den 26. juli 1994 (jf. ovenfor i præmis 158). Kommissionen, der kun var bundet af proportionalitetsprincippet ved udregningen af det endelige støttebeløb til sagsøgeren, kunne med god ret lade sig inspirere af bestemmelserne i forordning nr. 3699/93 analogt ved fastlæggelsen af beløbet til sagsøgeren i forbindelse med

overførslen af båden. Ved at gøre dette tog Kommissionen således hensyn til behovet for en ensartet behandling af blandede selskaber oprettet inden for rammerne af fiskeriaftalen i forhold til blandede selskaber inden for anvendelsesområdet af forordning nr. 3699/93.

164 Det følger af det ovenstående, at dette anbringende ligeledes skal forkastes.

Anbringendet om en tilsidesættelse af princippet om sagsbehandling inden for en rimelig frist og om en tilsidesættelse af princippet om beskyttelse af den berettigede forventning og af retssikkerhedsprincippet

165 Sagsøgeren i sag T-126/01 gør gældende, at Kommissionen tilsidesatte pligten til at handle inden for en rimelig frist i den foreliggende sag. Med henvisning til Domstolens og Rettens praksis inden for statsstøtteområdet, som finder analog anvendelse (Domstolens dom af 26.2.1987, sag 15/85, Consorzio Cooperative d'Abruzzo mod Kommissionen, Sml. s. 1005, og generaladvokat Mischos forslag til afgørelse i sagen, Sml. s. 1014, og Domstolens dom af 24.11.1987, sag 223/85, RSV mod Kommissionen, Sml. s. 4617), gør sagsøgeren gældende, at der i fællesskabsretten eksisterer et almindeligt princip, som bygger på kravet om retssikkerhed og god forvaltning, der forpligter administrationen til at udøve sine beføjelser inden for fastlagte tidsrammer med henblik på at beskytte borgernes berettigede forventninger til administrationen. Når Kommissionen således, efter at der er gået urimelig lang tid, kræver tilbagebetaling af finansiel støtte, handler den ikke med den nødvendige hurtighed og respekterer ikke de krav, der stilles af hensyn til retssikkerheden, og den overskrider grænserne for god forvaltning.

166 Sagsøgeren i sag T-126/01 bemærker, at selskabet allerede den 25. februar 1997 fremsatte sin anmodning om betaling af den resterende fællesskabsstøtte, hvilket var årsagen til, at proceduren til nedsættelse af støtten blev iværksat. Der skulle

gå mere end fire år, før Kommissionen vedtog den anfægtede beslutning. Kommissionen havde brug for tre år og ni måneder fra, at den den 21. april 1998 påbegyndte undersøgelserne, der udelukkende vedrørte spørgsmålet om, hvilket område fartøjet *Vieirasa XII* havde opereret i. Allerede den 7. juli 1997 havde selskabet fremsendt sin fiskeritilladelse til Kommissionen. Særligt er det uforståeligt, at Kommissionen havde brug for et år og en måned til at svare på de bemærkninger, sagsøgeren havde fremlagt den 19. maj 1998. Kommissionen tillod sig i skrivelsen af 9. juni 1999 at begrænse sine bemærkninger til en bekræftelse af, at fartøjet den 5. juli 1996 havde forladt argentinsk farvand.

167 Retten gør opmærksom på, at princippet om sagsbehandling inden for en rimelig frist er et almindeligt fællesskabsretligt princip, som Kommissionen er forpligtet til at overholde i institutionens administrative procedurer (jf. Rettens dom af 22.10.1997, forenede sager T-213/95 og T-18/96, SCK og FNK mod Kommissionen, Sml. II, s. 1739, præmis 56).

168 Det skal fastslås, at den administrative procedure i det konkrete tilfælde var lang. Sagsøgeren i sag T-126/01 fremsatte som nævnt anmodning om betaling af den resterende fællesskabsstøtte den 25. februar 1997. I den anfægtede beslutning (punkt 8) anfører Kommissionen dog, at den den 2. juli 1997 blev opmærksom på det forhold, der retfærdiggjorde en nedsættelse af den tildelte støtte til sagsøgeren, nemlig at fartøjet *Vieirasa XII* den 5. juli 1996 endeligt forlod den argentinske eksklusive økonomiske zone.

169 Den anfægtede beslutning i sag T-126/01 forelå endvidere først den 19. marts 2001. Der var ganske vist forskellige kontakter mellem på den ene side Kommissionen og på den anden side de spanske myndigheder og sagsøgeren i løbet af den administrative procedure (jf. præmis 32-38 ovenfor), men der var i den konkrete sag perioder, hvor intet skete, og som Kommissionen ikke har givet nogen forklaring på. Efter den 19. maj 1998 at have modtaget sagsøgerens bemærkninger til Kommissionens skrivelse af 21. april 1998, foretog sidstnævnte sig således intet før den 9. juni 1999, hvilket er datoen, hvor Kommissionen meddelte sagsøgeren, at den ville indlede proceduren til nedsættelse af støtten.

170 Det forhold, at det fastslås, at retten til sagsbehandling inden for en rimelig frist er blevet tilsidesat, medfører imidlertid ikke, at den anfægtede beslutning automatisk annulleres (Rettens domme af 20.4.1999, forenede sager T-305/94 — T-307/94, T-313/94 — T-316/94, T-318/94, T-325/94, T-328/94, T-329/94 og T-335/94, Limburgse Vinyl Maatschappij m.fl. mod Kommissionen, Sml. II, s. 931, præmis 122, og af 30.5.2002, sag T-197/00, Onidi mod Kommissionen, Sml. Pers. I-A, s. 69, og II, s. 325, præmis 96).

171 Sagsøgeren i sag T-126/01 gør gældende, at den anfægtede beslutning bør annulleres, idet den lange sagsbehandlingstid skabte en berettiget forventning hos selskabet om, at den finansielle støtte var blevet endeligt tildelt.

172 Retten finder ikke, at forsinkelsen, med hvilken Kommissionen vedtog den anfægtede beslutning i sag T-126/01, i det konkrete tilfælde kunne skabe en berettiget forventning hos sagsøgeren, som forhindrer Kommissionen i at nedsætte den tildelte støtte.

173 Det skal i den sammenhæng understreges, at korrespondancen mellem Kommissionen og sagsøgeren (jf. ovenfor i præmis 32-38) bekræfter, at Kommissionen hele tiden havde til hensigt at nedsætte den tildelte støtte. Herved adskiller den konkrete sag sig grundlæggende fra de forhold, der lå til grund for dommen i sagen RSV mod Kommissionen (jf. ovenfor i præmis 165), i hvilken Domstolen anerkendte, at modtageren af en statsstøtte havde en berettiget forventning på grund af den urimeligt langvarige behandling af sagen mellem Kommissionen og den berørte medlemsstat.

174 Under alle omstændigheder ophørte sagsøgerens berettigede forventning om udbetaling af den resterende støtte i sag T-126/01 i det øjeblik, sagsøgeren ikke overholdt betingelserne for tildeling af støtte (jf. i samme retning Rettens dom af 15.9.1998, sag T-142/97, Branco mod Kommissionen, Sml. II, s. 3567, præmis 97 og 105-107).

175 Sagsøgeren i sag T-119/01 gør gældende, at selskabet ved beslutningen af 21. december 1994 blev tildelt finansiel støtte til oprettelse af et blandet selskab, uden at beslutningen fastlagde de betingelser, som støtten var underlagt, og uden at der blev henvist til de bestemmelser, der eventuelt fandt anvendelse. Kommissionen har aldrig tidligere nedsat den tildelte støtte til et blandet selskab, selv ved en alvorlig tilsidesættelse af de anvendelige bestemmelser. Denne sagsøger gør opmærksom på, at selskabet informerede de argentinske myndigheder om, at fartøjet forlod deres farvande, og regnede med, at disse myndigheder ville videresende informationen til Den Blandede Komité. *Orense*'s skibbrud blev meddelt både de argentinske myndigheder og Kommissionen. Idet fiskeriaftalen ikke indeholder en procedure til nedsættelse af støtten og i lyset af de argentinske myndigheders passivitet og den tid, der forløb mellem *Orense*'s skibbrud i januar 1998 og Kommissionens åbning af proceduren i juli 1999, tilsidesatte den anfægtede beslutning ifølge sagsøgeren retssikkerhedsprincippet og princippet om beskyttelse af den berettigede forventning.

176 Indledningsvis skal Retten bemærke, at det fremgår af fiskeriaftalen, af ansøgningsformularen vedrørende fællesskabsstøtte og af beslutningen om tildeling af støtte, at *Orense* skulle være aktivt i argentinsk farvand (jf. præmis 116-125 ovenfor).

177 I et tilfælde som det foreliggende, hvor støttemodtageren ikke overholder en af hovedbetingelserne, som tildeling af støtte er underlagt, kan denne støttemodtager ikke henholde sig til princippet om beskyttelse af den berettigede forventning og retssikkerhedsprincippet med henblik på at forhindre Kommissionen i at nedsætte den støtte, der var blevet tildelt sagsøgerne (jf. i denne retning Branco-dommen, nævnt ovenfor i præmis 174, præmis 97 og den deri nævnte retspraksis).

178 Under alle omstændigheder har Kommissionen ikke på noget tidspunkt givet sagsøgeren i sag T-119/01 præcise tilsagn om, at den ikke ville foretage en nedsættelse af den finansielle støtte på trods af en tilsidesættelse af betingelsen

om, at det af det blandede selskab anvendte fartøj skulle være aktivt i den argentinske eksklusive økonomiske zone (jf. i denne retning Rettens kendelse af 11.3.1996, sag T-195/95, Guérin automobiles mod Kommissionen, Sml. II, s. 171, præmis 20, og Rettens dom af 16.10.1996, sag T-336/94, Eifsol mod Kommissionen, Sml. II, s. 1343, præmis 31).

179 Endelig er sagsøgeren ikke fremkommet med beviser for, at Kommissionen ikke har forfulgt overtrædelser af bestemmelserne, der gælder for blandede selskaber. Endvidere kan det forhold, at eventuelle tidligere overtrædelser ikke måtte være blevet forfulgt, ikke medføre, at der for støttemodtageren opstår en berettiget forventning.

180 Følgelig skal også dette anbringende forkastes.

Anbringendet om en tilsidesættelse af retten til kontradiktion

181 Efter at have mindet om, at overholdelsen af retten til kontradiktion gælder i enhver procedure, som kan udmunde i en akt, der indeholder klagepunkter (Domstolens dom af 29.6.1994, sag C-135/92, Fiskano mod Kommissionen, Sml. I, s. 2885, Rettens dom af 6.12.1994, sag T-450/93, Lisrestal m.fl. mod Kommissionen, Sml. II, s. 1177, og dommen i sagen Air Inter mod Kommissionen, nævnt ovenfor i præmis 139), gør sagsøgeren i sag T-119/01 gældende, at dette ikke skete på effektiv vis i løbet af den administrative procedure. Sagsøgeren bemærker, at selskabet ved flere lejligheder anmodede Kommissionen om præcist at angive, hvilke bestemmelser i fiskeriaftalen eller i de gældende forordninger, der var blevet tilsidesat. Kommissionen udtalte sig desuden på intet tidspunkt om konsekvenserne af *Orense*'s skibbrud.

182 Retten bemærker, at den anfægtede beslutning i sag T-119/01 er begrundet i, at betingelserne, som tildelingen af støtte var underlagt, ikke blev respekteret. Den

anfægtede beslutning er således ikke begrundet i tilsidesættelsen af en særlig bestemmelse i fiskeriaftalen eller i fællesskabslovgivningen på området for finansiel støtte. Det klagepunkt, der begrundede nedsættelsen af støtten, bestod i, at *Orense* ikke var aktivt i argentinsk farvand i mere end 16 af de oprindeligt forudsete 36 måneder. Fartøjet indstillede således fiskeriaktiviteterne i argentinsk farvand den 23. august 1996.

183 Det skal fastslås, at Kommissionen informerede sagsøgeren om dette klagepunkt ved skrivelser af 14. juli 1999, af 18. august 2000 og af 14. september 2000. I skrivelser af 14. juli 1999 og af 14. september 2000 anmodede Kommissionen endvidere udtrykkeligt sagsøgeren om at fremsætte bemærkninger hertil.

184 Under disse omstændigheder kan der ikke være tale om en tilsidesættelse af retten til kontradiktion.

185 Dette anbringende skal ligeledes forkastes.

Anbringendet om manglende konsekvens i den anfægtede beslutning.

186 Sagsøgeren i sag T-126/01 gør gældende, at det blandede selskab VASA fik suspenderet udbetalingen af den resterende støtte, uden at det havde haft mulighed for at fremkomme med bemærkninger. Sagsøgeren anfører, at det beslutningsforslag, der blev fremsendt til Den Stående Fiskeristrukturkomité i november 2000, indbefattede nedsættelse af støtten til både sagsøgeren og til VASA. Den anfægtede beslutning er inkonsekvent, idet den kun vedrører støtten

til sagsøgeren. Støtten, som tildeles en EF-reder og et blandet selskab, udgør én og samme støtte. Sagsøgeren bemærker endvidere, at det i det konkrete tilfælde var det blandede selskab, der som ejer af fartøjet og ansvarlig for driften heraf havde truffet de afgørelser, som ligger til grund for nedsættelsen af den finansielle støtte. Sagsøgeren og VASA bør derfor behandles ens.

187 Retten skal fastslå, at den anfægtede beslutning i sag T-126/01 kun er adresseret til sagsøgeren. Den angår kun nedsættelsen af den finansielle støtte, som var blevet tildelt dette selskab. Det er herefter irrelevant at undersøge situationen vedrørende det blandede selskab VASA inden for rammerne af denne sag.

188 Endvidere fremgår det af artikel 3, stk. 2, i protokol nr. 1 til fiskeriaftalen, at fællesskabsstøtte tildelt af Kommissionen til blandede selskaber overføres til de kompetente argentinske myndigheder, der fastlægger betingelserne for deres udbetaling og for driften. Ansøgnings- og betalingsproceduren for støtte, der ydes til blandede selskaber, der er argentinske selskaber, er således underlagt argentinsk ret.

189 Under sådanne omstændigheder kan sagsøgeren i sag T-126/01 ikke kritisere det forhold, at den anfægtede beslutning udelukkende er adresseret til EF-rederen. Det blandede selskab VASA, som var forpligtet til at rette en anmodning om betaling af resterende finansiel støtte til de kompetente argentinske myndigheder, tog først dette skridt den 23. april 2001, altså ca. en måned efter vedtagelsen af den anfægtede beslutning.

190 Følgelig skal også dette anbringende forkastes.

Anbringendet om en tilsidesættelse af artikel 253 EF

191 Med henvisning til Domstolens dom af 2. april 1998 i sagen Kommissionen mod Sytraval og Brink's France (sag C-367/95 P, Sml. I, s. 1719) og retspraksis, i henhold til hvilken kravet om en tilstrækkelig begrundelse særligt er af betydning i sager, hvor Kommissionen har et vidt skøn (Domstolens dom af 15.6.1960, forenede sager 36/59-38/59 og 40/59, Präsident m.fl. mod Den Høje Myndighed, Sml. 1954-1964, s. 197, org.ref.: Rec. s. 857), har sagsøgeren i sag T-119/01 gjort gældende, at den anfægtede beslutning ikke er tilstrækkeligt begrundet.

192 For det første nævner den anfægtede beslutning intetsteds de bestemmelser i fiskeriaftalen eller i den eventuelt gældende forordning, som skulle være blevet tilsidesat. For det andet tages der i den anfægtede beslutning ikke højde for udtømningen af fiskeressourcerne i argentinsk farvand, som havde ført til, at de argentinske myndigheder begrænsede fiskeriaktiviteterne. Ligeledes tages der ikke højde for *Orense*'s skibbrud. Beslutningen begrunder således ikke, hvorfor disse forhold ikke kan regnes som force majeure. For det tredje angiver den anfægtede beslutning ikke hjemmelsgrundlaget for nedsættelsen af støtten.

193 I denne forbindelse skal Retten bemærke, at i henhold til fast retspraksis skal den begrundelse, der kræves i artikel 253 EF, tilpasses den pågældende retsakts karakter, og det skal klart og utvetydigt fremgå af begrundelsen, hvilke betragtninger den institution, som har udstedt retsakten, har lagt til grund, således at de berørte kan gøre sig bekendt med baggrunden for den trufne foranstaltning, og Retten kan udøve sin kontrol (Domstolens dom af 2.2.1988, forenede sager 67/85, 68/85 og 70/85, Van der Kooy m.fl. mod Kommissionen, Sml. s. 219, præmis 71, og dommen i sagen Astipesca mod Kommissionen, nævnt ovenfor i præmis 142, præmis 125).

194 En beslutning om at nedsætte fællesskabsstøtten til et projekt, der ikke er gennemført som planlagt, må ledsages af en begrundelse, der forklarer, hvorfor

ændringerne er blevet anset for uacceptable. Overvejelser om ændringernes omfang eller manglende forudgående godkendelse kan ikke i sig selv udgøre en tilstrækkelig begrundelse i den henseende (Rettens dom af 5.3.2002, sag T-241/00, Le Canne mod Kommissionen, Sml. II, s. 1251, præmis 55).

195 Hvorvidt en beslutnings begrundelse opfylder kravene efter artikel 253 EF, skal imidlertid ikke blot vurderes under hensyn til ordlyden, men ligeledes til den sammenhæng, hvori den indgår, samt under hensyn til alle de retsregler, som gælder på det pågældende område (dommen i sagen Kommissionen mod Sytraval og Brink's France, nævnt ovenfor i præmis 191, præmis 63).

196 Det skal bemærkes, at den anfægtede beslutning i den konkrete sag, i modsætning til sagen, der gav anledning til dommen Le Canne mod Kommissionen (nævnt ovenfor i præmis 194), indeholder præcise angivelser af karakteren af de ændringer, der er omtvistet, og af grundene til, at disse ændringer på grund af deres omfang retfærdiggør den konkrete nedsættelse af støtten. Det fremgår således klart og utvetydigt af den anfægtede beslutning, at Kommissionen påtaler det forhold, at *Orense* efter den 23. august 1996, altså knap 16 måneder efter oprettelsen af det blandede selskab, udøvede fiskeriaktiviteter i internationalt farvand og ikke, således som forudsat, i den argentinske eksklusive økonomiske zone, selv om forpligtelsen til at udnytte og i givet fald forarbejde fiskeressourcerne i det tredjelands farvande, beslutningen om tildeling af støtte vedrører, udgør en hovedbetingelse for tildelingen af støtten (punkt 4 i den anfægtede beslutning; jf. endvidere præmis 116-125 og 130-134 ovenfor).

197 Kommissionen skal ikke forklare, hvorfor den anser udtømningen af fiskeressourcerne samt *Orense*'s skibbrud for at være forhold, der ikke er relevante for udregningen af nedsættelsen af støtten. Det forhold, der begrunder nedsættelsen af støtten, var, at *Orense* efter den 23. august 1996 ikke længere udøvede fiskeriaktiviteter i argentinsk farvand. Den angivne udtømning af fiskeressourcerne, som foranledigede *Orense* til at sejle mod internationalt farvand, hvor skibet senere forliste, kan ikke retfærdiggøre det forhold, at sagsøgeren undlod at

anmode Kommissionen om forudgående tilladelse til at forlade argentinsk farvand, således som selskabet burde i medfør af dets informations- og loyalitetspligt (den anfægtede beslutnings punkt 8; jf. endvidere præmis 123-125 og 152 og 153 ovenfor).

198 Sagsøgerens argument vedrørende en utilstrækkelig begrundelse kan således ikke tages til følge.

199 Dette sidste anbringende skal derefter forkastes.

200 Det følger af det forudgående, at annullationspåstandene i sagerne T-119/01 og T-126/01 skal forkastes.

Sag T-44/01

Erstatningspåstanden

201 Med denne påstand søger EF-rederen SAEV og det blandede selskab VASA at få tilkendt erstatning for det tab, de angiveligt har lidt på grund af den ulovlige suspension af støtten, de var blevet tildelt ved beslutningen af 25. juli 1995.

202 Retten bemærker, at ifølge fast retspraksis forudsætter Fællesskabets ansvar uden for kontraktforhold i medfør af artikel 288, stk. 2, EF opfyldelse af en række betingelser vedrørende retsstridigheden af den adfærd, som fællesskabsinstitutionerne hævdes at have udvist, og eksistensen af en skade samt vedrørende årsagsforbindelsen mellem adfærden og det påberåbte tab (jf. Domstolens dom af 7.5.1992, forenede sager C-258/90 og C-259/90, Pesquerias De Bermeo og Naviera Laida mod Kommissionen, Sml. I, s. 2901, præmis 42).

203 Sagsøgerne har for det første fremført, at den i den konkrete sag ulovlige handlemåde består i, at Kommissionen uden respekt for væsentlige formforskrifter suspenderede overførslen af den resterende støtte.

204 Med hensyn til den lidte skade anfører sagsøgerne, at denne kan udregnes på to måder. Ved den ene metode henvises der til renterne af et lån, som VASA måtte optage i 1998, angiveligt på grund af den manglende udbetaling af den resterende støtte. Den lidte skade ville svare til sagsøgernes rentebyrde af en del af lånet svarende til størrelsen af resterende støtte. Ved den anden metode vurderes skaden ved at beregne morarenterne af det resterende støttebeløb, som sagsøgerne havde ret til.

205 For så vidt angår eksistensen af en årsagsforbindelse har sagsøgerne forklaret, at den lidte skade »direkte, umiddelbart og udelukkende skyldtes fraværet af en officiel beslutning om suspension af udbetalingen af den resterende støtte, hvilket udgør en ulovlig undladelse« (stævningen, punkt 143).

206 Kommissionen har gjort gældende, at søgsmålet bør afvises. Den anfører hertil, at den foreliggende sag angår ulovligheden af en procedure, der er mundet ud i vedtagelsen af den anfægtede beslutning i sag T-126/01 den 19. marts 2001.

Søgsmålet giver således anledning til at vurdere lovligheden af en retsakt, der ikke eksisterede, da erstatningssagen blev anlagt, og herved foregribes udfaldet af et eventuelt annullationssøgsmål til prøvelse af retsakten.

207 Retten finder, at dette argument skal forkastes. Med sagsanlægget ønsker sagsøgerne at opnå erstatning for de skader, de skulle have lidt på grund af den ulovlige suspension af den finansielle støtte, de mente at have ret til. Det kan således ikke udelukkes, at suspensionen af en finansiel støtte under en administrativ procedure, der sigter mod vedtagelsen af en beslutning til nedsættelse af en finansiel støtte, før beslutningen om nedsættelse af støtten er vedtaget, medfører skade på den ene eller den anden part i proceduren.

208 Til støtte for påstanden om, at suspensionen var ulovlig, har sagsøgerne for det første bemærket, at Kommissionen var forpligtet til at træffe en formel afgørelse om suspension senest den 27. august 1997, hvis den nærede alvorlig tvivl om, hvorvidt sagsøgerne overholdt betingelserne for tildeling af støtten.

209 Det argument kan ikke tages til følge. Selv hvis Kommissionen ulovligt havde undladt at træffe en formel suspensionsbeslutning senest den 27. august 1997, hvilket ikke er blevet bevist, skal det fastslås, at denne undladelse ikke har kunnet medføre en skade for sagsøgerne. Hvis Kommissionen havde vedtaget en sådan beslutning den 27. august 1997 eller tidligere, ville overførslen af den resterende støtte heller ikke have fundet sted.

210 Endvidere har sagsøgerne gjort gældende, at Kommissionen ved skrivelse af 21. april 1998 (jf. præmis 32 ovenfor) rettede en stiltiende suspensionsbeslutning til SAEV. Denne beslutning var ulovlig. Idet fiskeriaftalen ikke henviser til forordning nr. 4253/88, byggede suspensionsproceduren i det konkrete tilfælde

på ukorrekt hjemmelsgrundlag. Endvidere anfører sagsøgerne, at Kommissionen tilsidesatte den ifølge fiskeriaftalen korrekte suspensionsprocedure, idet Den Blandede Komité ikke blev hørt, og idet Kommissionen ikke forsøgte at opnå de argentinske myndigheders samtykke. Den stiltiende suspensionsbeslutning tilsidesatte endvidere retten til sagsbehandling inden for en rimelig frist og blev truffet i strid med VASA's ret til kontradiktion.

211 Retten finder det nødvendigt på dette punkt at sondre mellem på den ene side situationen for EF-rederen SAEV, som var det eneste selskab, der var berørt af proceduren til nedsættelse af støtten, hvorunder udbetalingen af støtten stiltiende blev suspenderet, og på den anden side situationen for det blandede selskab VASA.

212 Hvad for det første angår SAEV skal det fastslås, at skrivelsen af 21. april 1998, eller under alle omstændigheder skrivelsen af 9. juni 1999, i hvilken Kommissionen meddelte SAEV, at den havde besluttet at nedsætte den finansielle støtte, som var blevet tildelt selskabet (jf. ovenfor i præmis 34), nødvendigvis havde til følge, at den resterende del af den oprindelige støtte ikke kom til udbetaling. Under disse omstændigheder må SAEV anses for adressat for en stiltiende beslutning om suspension af støtten. I henhold til retspraksis (Domstolens dom af 25.5.2000, sag C-359/98 P, Ca'Pasta mod Kommissionen, Sml. I, s. 3977, præmis 30-32 og 36-39, dommen i sagen Astipesca mod Kommissionen, nævnt ovenfor i præmis 142, præmis 141) var dette en bebyrdende retsakt, som SAEV kunne have anfægtet inden for fristerne, hvilket selskabet dog ikke har gjort. Beslutningen om suspension af støtten er derfor blevet endelig for så vidt angår SAEV.

213 Retten bemærker, at et erstatningssøgsmål i henhold til artikel 288, stk. 2, EF ganske vist er et selvstændigt retsmiddel inden for fællesskabsretten, således at den omstændighed, at et annullationssøgsmål afvises, ikke i sig selv medfører afvisning af erstatningssøgsmålet (jf. bl.a. Rettens dom af 15.3.1995, sag T-514/93, Cobrecaf m.fl. mod Kommissionen, Sml. II, s. 621, præmis 58 og den deri nævnte retspraksis). Et erstatningssøgsmål skal dog afvises, såfremt der

hermed reelt tilsigtes en ophævelse af en individuel beslutning, der er blevet endelig, og som, hvis det blev taget til følge, ville medføre, at retsvirkningerne af beslutningen blev ophævet (Domstolens dom af 26.2.1986, sag 175/84, Krohn mod Kommissionen, Sml. s. 753, præmis 32 og 33, dommen i sagen Cobrecaf m.fl. mod Kommissionen, præmis 59, og dommen i sagen Astipesca mod Kommissionen, nævnt ovenfor i præmis 142, præmis 139).

214 Det følger heraf, at et erstatningskrav, der tilsigter betaling af et beløb, der svarer til, hvad sagsøgerne ikke fik udbetalt ved, at en beslutning blev endelig (dommen i sagen Cobrecaf m.fl. mod Kommissionen, nævnt ovenfor i præmis 213, præmis 60), og på samme måde et krav om betaling af morarenter af det nævnte beløb (dommen i sagen Cobrecaf m.fl. mod Kommissionen, nævnt ovenfor i præmis 213, præmis 62, og dommen i sagen Astipesca mod Kommissionen, nævnt ovenfor i præmis 142, præmis 140), skal afvises.

215 Konkret foreslår sagsøgerne to måder til at beregne den skade, der angiveligt er blevet dem påført ved den ulovlige suspension af støtten (jf. ovenfor i præmis 204). Begge beregningsmåder tænkes imidlertid anvendt til at udregne renterne af restbeløbet af støtten. Det må herefter konstateres, at erstatningspåstandene, som støttes på, at suspensionen af støtten angiveligt var ulovlig, reelt tilsigter betaling af et beløb, der skal yde kompensation for de retsvirkninger af suspensionsbeslutningen, som består i forsinkelsen med udbetaling af den resterende del af støtten, og en annullation af denne beslutning som følge af et rettidigt anlagt annullationssøgsmål, hvor sagsøgeren fik medhold, ville have ført til, at disse retsvirkninger var blevet ophævet i betragtning af de opfyldelsesforanstaltninger, Kommissionen i henhold til artikel 233 EF har pligt til at træffe (jf. dommen i sagen Astipesca mod Kommissionen, nævnt ovenfor i præmis 142, præmis 146).

216 I lyset af den ovenfor i præmis 213 og 214 nævnte retspraksis skal søgsmålet afvises, for så vidt som det vedrører tabet, som skyldes, at Kommissionens stiltiende beslutning om suspension af støtten i forhold til SAEV angiveligt var ulovlig.

217 For så vidt angår det blandede selskab VASA gør sagsøgerne gældende, at selskabets ret til kontradiktion blev tilsidesat, idet det ikke blev hørt i løbet af proceduren frem til vedtagelsen af den anfægtede beslutning i sag T-126/01.

218 Kommissionen har imidlertid ikke truffet nogen afgørelse om nedsættelse af støtten til VASA. Den anfægtede beslutning i sag T-126/01 er udelukkende rettet til EF-rederen SAEV.

219 Det fremgår af artikel 3, stk. 2, i protokol nr. 1 til fiskeriaftalen, at fællesskabsstøtte tildelt af Kommissionen til blandede selskaber overføres til de kompetente argentinske myndigheder, der fastlægger betingelserne for deres udbetaling og for driften. Mens ansøgnings- og udbetalingsproceduren vedrørende støtte tildelt EF-redere skal være i overensstemmelse med de fællesskabsretlige regler på området jf. artikel 3, stk. 4, i den nævnte protokol, er det bestemmelserne i argentinsk ret, der finder anvendelse på ansøgning om og udbetaling af støtte til blandede selskaber, der er argentinske selskaber.

220 I overensstemmelse hermed rettede VASA ved skrivelse af 23. april 2001 en anmodning om betaling af den resterende støtte til de kompetente argentinske myndigheder. Eftersom VASA i skrivelsen endvidere selv er af den opfattelse, at indholdet af den anfægtede beslutning i sag T-126/01 »ikke har haft indflydelse på selskabets ret til udbetaling af restbeløbet til det argentinske blandede selskab«, kan selskabet heller ikke påstå, at den mod SAEV rettede procedure til nedsættelse af støtten, som førte til vedtagelsen af en stiltiende beslutning om suspension af støtten til SAEV, skulle have tilføjet selskabet skade.

221 Erstatningspåstanden skal derfor forkastes.

Anmodningen om udtagelse af et dokument af sagens akter

222 Inden for rammerne af sag T-44/01 har Kommissionen gjort gældende, at udkastet til beslutningen om nedsættelse af støtten, der er blevet fremlagt af sagsøgerne som bilag 24 til stævningen, ikke svarer til den tekst, der blev godkendt af Den Stående Fiskeristrukturkomité den 20. november 2000, og som efterfølgende blev vedtaget af Kommissionen den 19. marts 2001. Det drejer sig om et internt papir, der kan vildlede Retten. Kommissionen anmoder derfor om, at bilag 24 udtages af sagens akter.

223 Idet Retten imidlertid ikke i den foreliggende sag har truffet afgørelse på grundlag af det pågældende dokument, er det ufornødent at tage stilling til Kommissionens begæring (jf. i denne retning dommen i sagen Branco mod Kommissionen, nævnt ovenfor i præmis 174, præmis 116 og 117).

Konklusion

224 De i sagerne T-44/01, T-119/01 og T-126/01 nedlagte påstande skal følgelig i det hele forkastes.

Sagsomkostningerne

225 I henhold til Rettens procesreglements artikel 87, stk. 2, pålægges det den tabende part at betale sagens omkostninger, hvis der er nedlagt påstand herom. Sagsøgerne har tabt sagen og skal derfor pålægges at betale sagsomkostningerne i overensstemmelse med Kommissionens påstand herom.

På grundlag af disse præmisser

udtaler og bestemmer

RETTEN (Tredje Afdeling)

1) **Sagerne T-44/01, T-119/01 og T-126/01 forenes med henblik på domsafsigelsen.**

2) **Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber frifindes.**

3) **Sagsøgerne betaler sagens omkostninger.**

Lenaerts Azizi Jaeger

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 3. april 2003.

H. Jung

Justitssekretær

K. Lenaerts

Afdelingsformand